

Život Cirkvi

Ročník 19

14-15/2012



Pozvanie k jednote a láske

Počas eucharistie s obradmi svätenia olejov kardinál Jozef Tomko povzbudil kňazov Banskobystrickej diecézy k upevňovaniu jednoty a bratskej lásky v diecéznom spoločenstve.

Veľkonočné paradoxy

Historické udalosti Ježišovej Veľkej noci boli plné paradoxov. Aj v jeho prípade bolo všetko úplne inak, než si to zbožní židia, čakajúci na Mesiáša predstavovali a než by si to ktokoľvek trúfol predstaviť. Stačí chvíľu si všímať reč paradoxov. Chtiac a najmä nechtiac sa tu do bodky naplňali starobylé proroctvá a uskutočňoval Otcov plán spásy.

Judášovi za Ježiša zaplatili chrámovými peniazmi, určenými na zakúpenie obetných darov; zaplatili mu sumu, za ktorú si bolo možné kúpiť otroka. Judášova zrada sa začala, keď Ježiš hovoril o chlebe života a dovŕšila práve vtedy, keď ho prijal. V posvätnéj atmosfére poslednej večere, keď sa Ježiš rozhodoval obetovať sa do krajnosti, učeníci sa medzi sebou pohádali, kto z nich je väčší. Ježiš nevybuchol hnevom ani plačom nepochopenej dobroty. Vstal, prepásal sa zásterou a aj z tejto bolestnej situácie vyvodil lekciu lásky.

Getsemanská záhrada je paradoxným protikladom rajskej záhrady: v raji sa Adam schovával pred Bohom, aby zakryl vinu svojej neposlušnosti, tu Kristus poslušne hľadá vôľu Otca, aby túto vinu odčinil. Judáš do nej vstúpil, aby zradil Ježiša bozkom. Keď odtiaľ spútaného Ježiša viedli ku Kaifášovi, prechádzali „Ovčou bránou“, ktorá bola blízko chrámu a ktorou privádzali obetné zvieratá. Židia začali s Ježišom verejný súdny proces, hoci rozsudok smrti vyniesli tajne počas noci už pred niekoľkými dňami. Keď si pohoršený Kaifáš roztrhol veľkňazské rúcho, strhol zo seba svoje kňazstvo a sám, hoci nevedomky, ukončil éru Áronovho kňazstva, aby miesto nej nastúpilo kňazstvo na spôsob Melchizedecha. Roztrhnutá opona v chráme to potvrdila.

Pilát tvrdil, že má moc nechať Ježiša prepustiť a moc dať ho ukrižovať. O chvíľu sa nechal premôcť nenávisným hlasom zástupu a odsúdil na smrť toho, na ktorom pred chvíľou prehlásil, že na ňom nenachádza žiadnu vinu. Svoju zbabelosť skryl za „vôľu ľudu“, čím sa zapísal medzi prvých liberálnych demokratov, stavajúcich právo na základe zmanipulovanej väčšiny. Židia pritom kričali: „jeho krv na nás a na naše deti“. Ani kresťania často nechápali, o čo tu šlo. Hoci židia odsudzovali Ježiša na smrť, privolávali nechtiac na svoje deti krv jeho odpustenia. Lebo jeho dobrovoľne a nevinne preliata krv nevolala po pomste, ako krv Ábela, ale prinášala a prináša odpustenie a život. Všetci túžime, aby sa jeho krv vyliala „na nás a na naše deti“. Keď si rozvášnená luza žiadala od Piláta radšej zločinca, ako Ježiša, aj tak nechtiac volala: „Chceme Otcovho Syna! Lebo Barabáš znamená otcov syn. Židia odmietli Ježiša ako svojho kráľa, hrubí pohanskí vojaci ho, aj keď s posmechom, nazvali kráľom, kráľom, ktorý práve trpel a zomieral za svoj ľud. A keď Ježiša uložili do hrobu a jeho učeníci sa rozpacití rozutekali, prvý kto uveril v jeho zmŕtvychvstanie

boli tí, čo ho dali zabiť. V najväčší sviatok sa členovia veľrady neváhali poškvniť a ísť do domu opovrhovaného Piláta žobrať, aby im pomohol strážiť mŕtveho. Spomenuli si totiž ako povedal, že vstane...

Ľudská slabosť i zloba písala a píše Božie dejiny. Toto je tiež veľmi dôležitý odkaz veľkonočných udalostí. Realizmus veriaceho nie je vidieť v každom len dobro, ale vidieť moc dobra toho, ktorý jediný je Dobrý a vie si aj zlom poslúžiť na dobré.

Spomínam si, ako sme sa v časoch takzvanej socialistickej normalizácie druhej polovice minulého storočia búrili, keď na ktoromsi zjazde komunistickej strany nariadili sprísniť boj proti Cirkvi a na školách i v zamestnaní dávať vypisovať dotazníky o náboženskom presvedčení. Bolo to v rokoch, keď protináboženský tlak trochu poľavil a potajme sa dalo ako-tak prežiť s vierou aj pri lepších funkciách. O čo tu šlo v konečnom dôsledku: o porušovanie základných ľudských práv? Zaiste aj o to. Rozhodnutie súdruhov z ústredného výboru strany si však možno vysvetľovať aj rečou Božej logiky: „Tí kresťania prestávajú byť kresťanmi, skrývajú sa so svojou vierou. Spravme čosi, aby o nej vydávali svedectvo, aby sa nehanbili za svoje presvedčenie, aby si položili otázku, či chcú slúžiť Bohu alebo mamonu. Nariadme dotazníky, aby museli s pravdou von...“. A tak jeden zo záverov zjazdu ateistickej komunistickej strany mal za cieľ robiť z alibistických kresťanov Kristových svedkov.

Zaiste, dobre sa to hovorí, keď sú tie časy dávno za nami, horšie keď ide teraz o našu kožu. Aj my sa často pridávame k nadávaniu nad záplavou správ o násilí, podvodoch a korupcii, ktorými nás kŕmia médiá z každej strany. Je to konštatovanie zla, ale aj veľká evanjelizačná príležitosť. Evidentne narastá anarchia a tá si vyžaduje zo dňa na deň viac obranných opatrení: čipy, kamery, kontroly... Sofistikované, elektronické, ale stále iba nové alternatívy zlatej klieťky, ktorej inštaláciu a údržbu si sami masťne platíme.

Potvrdzuje sa známa rovnica Chucka Colsona, ktorý kladie do vzájomného vzťahu odvekú zákonitosť: spoločnosť a chaos a svedomie a políciu. Ak sa z tejto rovnice vylúči svedomie, spoločnosť sa nutne mení buď na chaos, alebo musia fungovanie spoločnosti držať čoraz prísnejšie policajné a iné opatrenia. Nehovoriac o tom, že bez svedomia vstupuje chaos aj medzi ochrancov poriadku. Aby nezneužívali svoju moc, musí tu byť toľko predpisov, že ju vlastne ani nemôžu použiť keď treba niekoho naozaj ochrániť. Všetky tieto konkrétne prejavy anarchie a hustnúcej siete málo účinných opatrení jasne volajú: to môže zmeniť len svedomie. To je reč paradoxov našich dní, cez ktoré Boh hovorí o svojich plánoch. Túžba po pokoji a slobode volá po svedomí. Tieto súvisy treba odhaľovať ľudom, keď sa reč točí okolo bohatej čiernej kroniky.

RV, Marián Gavenda

Benedikt XVI. zaslal posolstvo na krížovú cestu do väznice

Taliansko, 30. marca (RV) – „Dnes budeš so mnou v raji“ je témou pobožnosti krížovej cesty, ktorá sa uskutočnila vo väznici Casa Circondariale v rímskej štvrti Rebibbia. Viedol ju generálny vikár rímskej diecézy kardinál Agostino Vallini a okrem 300 väzňov sa na nej zúčastnili dobrovoľníci organizácie Charitas a seminaristi, ktorí každý deň vypomáhajú v tejto väznici.

Benedikt XVI., ktorý túto časť štvrti Rebibbia navštívil v decembri minulého roka, zaslal účastníkom krížovej cesty, predovšetkým väzňom, svoje posolstvo.

Drahí bratia!

Veľmi ma potešila správa, že v rámci prípravy na Veľkú noc, budete v Casa Circondariale v Rebibbii sláviť Krížovú cestu, ktorej bude predsedať môj vikár pre Rímsku diecézu, kardinál Agostino Vallini, a na ktorej sa zúčastnia väzni, pracovníci väznice a spoločenstvá veriacich rozličných farností tohto mesta. Osobitným spôsobom sa cítim blízko pri vás, pretože je stále živá spomienka na návštevu, ktorú som uskutočnil vo väzení v Rebibbii tesne pred Vianocami minulého roku. Stále si pamätám tváre, s ktorými som sa stretol, slová, ktoré som počul a zanechali vo mne hlbokú spomienku. Preto sa teraz duchovne pripájam k vašej modlitbe a týmto spôsobom môžem pokračovať vo svojej prítomnosti medzi vami a ďakujem za túto možnosť vašim kaplánom.

Viem, že táto krížová cesta chce byť aj znakom zmierenia. Tak, ako to povedal jeden z väzňov pri našom stretnutí, že väzenie slúži na povstanie po tom, čo sme padli, na zmierenie sa so sebou samými, s inými a s Bohom, a aby sme znova mohli vstúpiť do spoločnosti. Keď počas krížovej cesty vidíme Ježiša padnúť

- raz, dvakrát, ale aj tretikrát – pochopíme, že on zdieľa náš ľudský stav a ťažoba našich hriechov ho prinútila padnúť. Avšak trikrát Ježiš vstal a pokračoval vo svojej ceste na Kalváriu. Preto s jeho pomocou aj my môžeme po našich pádoch znova vstať a možno aj pomôcť zodvihnúť sa aj druhému, bratovi.

Čo však dalo Ježišovi silu pokračovať ďalej? Bola to istota, že Otec je s ním. Aj napriek tomu, že v jeho srdci bola horkosť opustenosti, Ježiš vedel, že ho Otec miluje a práve pre túto nesmiernu lásku ho toto nekonečné milosrdenstvo Nebeského Otca povzbudzovalo a robilo ho väčším ako všetko násilie a nástrahy, ktoré ho obklopovali. Aj keď ho všetci zatracovali a správali sa k nemu akoby už nebol ani človekom, Ježiš bol vo svojom srdci pevne presvedčený, že je synom, milovaným Synom Boha Otca.

Toto je, drahí priatelia, veľký dar, ktorý nám Ježiš daroval svojou Krížovou cestou: zjavil nám, že Boh je nekonečná láska, je milosrdenstvo a nesie celú ťažobu našich hriechov, aby sme my mohli vstať, zmieriť sa a nájsť pokoj. Preto ani my sa nebojme prejsť našou vlastnou „via crucis“ a niesť náš kríž spolu s Ježišom. On je s nami. Ale aj Mária, jeho a naša matka, je s nami. Ona ostáva vernou aj pod našim krížom a modlí sa za naše zmŕtvychvstanie, aby sme boli pevne presvedčení o tom, že aj počas najtmavšej noci bude mať posledné slovo svetlo Božej lásky.

S touto nádejou založenou na viere, vás povzbudzujem, aby ste prežili nastávajúcu Veľkú noc v pokoji a radosť, že Kristus nás vykúpil svojou krvou, a s veľkou radosťou vám udeľujem Apoštolské požehnanie, ktoré patrí aj vašim príbuzným a drahým.

-mf-

Svätý Otec posielal stotisíc dolárov na pomoc do Sýrie

Vatikán, 31. marca (RV CZ) - Svätý Otec zaslal prostredníctvom Pápežskej rady Cor Unum stotisíc dolárov na dobročinné účely sýrskej Cirkvi. Tento príspevok má využiť v prospech tamojšieho obyvateľstva, ktoré je viaz než rok vystavené neutíchajúcemu násiliu. Finančný dar odviezol do tejto krajiny dnes sekretár Pápežskej rady Mons. Giampietro Dal Toso. Vatikánsky predstaviteľ sa v Sýrii stretne s grécko-melchitským patriarchom Gregorom III. Lahamom a ďalšími zástupcami miestnej Cirkvi. Katolícka cirkev sa dlhodobo zúčastňuje na charitatívnych projektoch v sýrskom regióne, a to najmä v oblastiach miest Homs a Aleppo. Vyhlásenie Pápežskej rady Cor Unum poukazuje na opakované apely Benedikta XVI., ktoré vyzývajú k ukončeniu násilia v Sýrii a k hľadaniu cesty dialógu všetkých strán, ktoré sú v konflikte.

Situáciu v krajine komentuje pre Vatikánsky rozhlas o. Paolo dall'Oglio, zakladateľ mníšskej komunity v ob-

novenom sýrskom kláštore Mar Moussa. „Dnes v Sýrii spolupracuje veľa kresťanov so svojimi susedmi moslimami na tom, aby zmiernili neznesiteľné utrpenie tisícov rodín. V tomto zmysle je správa o pomoci Svätého Otca skutočnou útechou. Katolícka cirkev sa tu snaží vyzvať k preskúmaniu všetkých mierových riešení - ja sám som navrhol prítomnosť 50-tisíc mužov medzinárodných mierových síl. Možno som rojko, ale apelujem na zodpovednosť. Medzinárodná požiadavka nenásilia bez toho, aby ktokoľvek vzal na seba akúkoľvek zodpovednosť, je podľa môjho názoru nemorálna.“ I sama kresťanská komunita je rozdelená a pozerá na dianie z dvojakej perspektívy - z hľadiska vlastného strachu a z evanjeliového hľadiska solidarity voči všetkým, dodáva taliansky jezuita. Verím, že Veľká noc, ktorá spája všetkých Abrahámových potomkov, nám prinesie nádej, založenú na Pánovom neochvejnom prísľube, hovorí o. Paolo dall'Oglio.

-ml-

Benedikt XVI.: Kvetná nedeľa - deň rozhodnutia prijať Pána

Vatikán, 1. apríla (RV) - Vyše 60-tisíc veriacich sa dnes zišlo na Námestí sv. Petra vo Vatikáne. Námestie dýchalo zeleňou olivových a palmových ratolestí, ktoré tento rok priviezli z oblasti Puglie. Slávnostná svätá omša sa začala pri obelisku, kde Benedikt XVI. požehnal palmové a olivové ratolesti. Po tomto obrade sa dlhý sprievod presunul k oltáru pred Bazilikou sv. Petra, kde pokračovala liturgia. Po spievaných pašíách nasledovala homília Svätého Otca.

Drahí bratia a sestry!

Kvetná nedeľa je veľký portál, ktorý nás uvádza do Svätého týždňa; týždňa, v ktorom náš Pán Ježiš začína kráčať smerom k vrcholu svojich prežitých pozemských udalostí. Vystupuje do Jeruzalema, aby naplnil Písma, aby bol zavesený na drevo kríža – trón, z ktorého bude kralovať naveky a tak pritiahne k sebe ľudstvo celej histórie a všetkým ponúkne dar vykúpenia. Z evanjelií vieme, že sa Ježiš vybral smerom k Jeruzalemu spolu s dvanástimi a postupne sa k nim pridával rastúci zástup pútnikov. Svätý Marek nám hovorí, že už pri odchode z Jericha bol „veľký zástup“, ktorý nasledoval Ježiša (porov. Mk 10,46).

V poslednom úseku cesty sa odohráva udalosť, ktorá pridá očakávaniu toho, čo sa má stať a znásobuje pozornosť koncentrujúcu sa ešte viac na Ježiša. Vedľa cesty, pri východe z Jericha, sedí a žobre slepý človek menom Bartimej. Len čo začuje, že prichádza Ježiš z Nazareta, začne kričať: „Ježišu, syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!“ (Mk 10,47) Hľadá sa spôsob, ako ho umlčať, ale zbytočne, až do momentu, keď si ho Ježiš nechal zavolať a pozval ho, aby prišiel k nemu. „Čo chceš, aby som ti urobil?“, spýtal sa ho. A on mu odpovedal: „Rabboni, aby som videl!“ (Mk 10,51) A Ježiš mu povedal: „Chod, tvoja viera ťa uzdravila!“ Bartimej opäť videl a nasledoval Ježiša po ceste (porov. Mk 10, 52) A hľa, po tom podivuhodnom znamení sprevádzanom zvolaním „syn Dávidov“, chvenie mesiánskej nádeje prechádzalo zástupom a v mnohých vyvolávalo otázku: ten Ježiš, ktorý kráča pred nimi smerom do Jeruzalema, je azda Mesiáš, nový Dávid? A s jeho vstupom do svätého mesta, ktorý sa stále viac približoval, prišiel azda čas, kedy Boh konečne obnoví Dávidovo kráľovstvo?

Tiež príprava vstupu, ktorú robí Ježiš spolu so svojimi apoštolmi, prispieva k vzrastu tejto nádeje. Ako sme počuli v dnešnom evanjeliu (porov. Mk 11,1-10), Ježiš prichádza do Jeruzalema od Betfage

a Olivovej hory, teda cestou, po ktorej mal prísť Mesiáš. Odtiaľ posielal popredu dvoch apoštolov prikazujúc im, aby mu priviedli zriebať osla, ktoré mali nájsť pri ceste. Oni skutočne našli osliatko, odviazali ho a priviedli ho k Ježišovi. Od tohto momentu ducha



apoštolov a iných pútnikov naplnil entuziazmus: zobrali svoje plášte a pokládli ich na osliatko; iní ich prestierali na cestu pred Ježišom, ktorý napredoval na chrbte osliatka. Potom narezali ratolesti zo stromov a začali kričať slová 118. žalmu, staroveké slová požehnaní pútnikov, ktoré sa v tom kontexte stali mesiánskym zvolaním: „Hosanna! Požehnaný, ktorý

prichádza v mene Pánovom! Požehnané kráľovstvo nášho otca Dávida, ktoré prichádza! Hosanna na výsostiach!“ (Mk 11,9-10) Toto slávnostné prevolávanie, pretlmočené všetkými štyrmi evanjelistami, je krikom požehnaní, hymnom jasoty: vyjadruje jednohlasné presvedčenie, že v Ježišovi Boh navštívil svoj ľud, a že konečne prišiel očakávaný Mesiáš. A všetci sú tam so vrastajúcim očakávaním diela, ktoré Kristus naplní vstúpiac do svojho mesta.

Ale aký je obsah, hlbšia ozvena tohto jasavého kriku? Odpoveď k nám prichádza z celého Svätého Písma, ktoré nám pripomína, že Mesiáš naplní prísľub Božieho požehnaní, originálny prísľub, ktorý dal Boh Abrahámovi, otcovi všetkých veriacich: „Urobím z teba veľký národ, požehnám ťa... V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme!“ (Gn 12,2-3) Je to prísľub, ktorý si Izrael udržiaval vždy živý v modlitbe, predovšetkým v modlitbe Žalmov. Preto Ten, ktorý je prevolávaný zástupom ako požehnaný, je v tom istom čase Ten, v ktorom bude požehnané celé ľudstvo. Tak sa, v Kristovom svetle, ľudstvo rozpozna hlboko jednotné a ako zahalené plášťom božského požehnaní, požehnaní, ktoré všetko napustí, všetko drží, všetko vykúpi, všetko posväť.

Tu môžeme odkryť prvé veľké poslanstvo, ktoré k nám prichádza skrze dnešnú slávnosť: pozvanie prijať správny pohľad na celé ľudstvo, na národy, ktoré formujú svet, na jeho rozličné kultúry a civilizácie. Pohľad, ktorý veriaci človek prijíma od Krista, je pohľadom požehnaní: pohľad múdry a láskavý, schopný pochopiť krásu sveta a brať ohľad na krehkosť. V tomto pohľade sa zraďí ten istý Boží pohľad na ľudí, ktorých On miluje a na stvorenie, dielo jeho rúk. Čítame v Knihe múdrosti: „Ty sa zmilúvaš nad všetkými, pretože si všemocný, zhovievavý bývaš s hriechmi ľudí, aby sa kajali. Lebo všetko, čo je,

miluješ a nič nemáš v nenávisti z toho, čo si urobil; ... Lež ty šetríš všetko, lebo je to tvoje, Pane, priateľ života.“ (Múd 11,23-24.26)

Vráťme sa na stránku dnešného evanjelia a pýtajme sa: čo sa reálne nachádza v srdci tých, ktorí prevolávajú na slávu Krista ako Kráľa Izraela? Istotne mali svoju predstavu Mesiáša, predstavu, ako by mal konať Kráľ prisľúbený prorokmi a dlho očakávaný. Nie je náhoda, že o pár dní jeruzalemský zástup namiesto prevolávania na slávu Ježiša, kričí Pilátovi: „Ukrižuj ho!“ A samotní učenici tak ako iní, ktorí ho videli a počúvali, zostali nemí a roztratení. Skutočne, väčšia časť zostala sklamaná zo spôsobu, pre ktorý sa Ježiš rozhodol pre prezentovanie sa ako Mesiáš a Kráľ Izraela. Práve tu spočíva jadro dnešnej slávnosti, tiež pre nás. Kto je pre nás Ježiš z Nazareta? Akú predstavu máme o Mesiášovi, akú predstavu máme o Bohu? Je to rozhodujúca otázka, ktorej sa nemôžeme vyhnúť, tým viac, že práve v tomto týždni sme povolání nasledovať nášho Kráľa, ktorý si vyberá ako trón kríž; sme povolání nasledovať Mesiáša, ktorý nám nezabezpečuje ľahké pozemské šťastie, ale šťastie neba, blahoslavenstvo Boha. Musíme sa teda sami seba pýtať: aké sú naše skutočné očakávania? Aké najhlbšie túžby, s ktorými sme sem dnes prišli celebrowať Kvetnú nedeľu a začať Svätý týždeň?

Drahí mladí, ktorí ste sem prišli! Toto je predovšetkým váš deň, všade vo svete, kde je prítomná Cirkev. Práve preto vás pozdravujem s veľkou láskou! Kiež je pre vás Kvetná nedeľa dňom rozhodnutia, rozhodnutia prijať Pána a nasledovať ho až do konca, rozhodnutia robiť z Veľkej noci smrti a zmŕtvychvstania ten istý zmysel vášho života kresťanov. Je to rozhodnutie, ktoré vedie ku skutočnej radosi, ako som to chcel pripomenúť v Posolstve mladým na tento deň – „Ustavične sa radujte v Pánovi“ (Flp 4,4) – a, ako sa to udialo v živote sv. Kláry z Assisi, je tomu už osemsto rokov, ktorá ťahaná príkladom sv. Františka a jeho prvých spoločníkov práve na Kvetnú nedeľu, zanechala otcovský dom, aby sa úplne zasvätila Pánovi: bola osemnásťročná a mala odvahu viery a lásky rozhodnúť sa pre Krista. Našla v ňom radosť a pokoj.

Drahí bratia a sestry, kiež sú predovšetkým dva pocity v týchto dňoch: chvála, ako to robili tí, čo prijali Ježiša v Jeruzaleme s ich „Hosanna“; a poďakovanie, pretože počas tohto Svätého týždňa Pán Ježiš obnoví dar väčší ako si môžeme predstaviť: daruje nám svoj život, svoje telo a svoju krv, svoju lásku. Ale na tak veľký dar musíme odpovedať primeraným spôsobom, totiž darom nás samých, nášho času, našej modlitby, nášho byť v hlbokom spoločenstve lásky s Kristom, ktorý trpí, umiera a vstane z mŕtvych pre nás. Starovekí cirkevní otcovia videli symbol tohto všetkého v geste ľudu, ktorý nasledoval Ježiša pri jeho vstupe do Jeruzalema, gesto prestierania

plášťov pred Pánom. Pred Kristom – hovorili Otcovia – musíme prestierať náš život, naše osoby, v postoji vďačnosti a adorácie. Záverom si opäť vypočujme hlas jedného z týchto starovekých Otcov, ten svätého Andreja, krétskeho biskupa: «Prestrime, teda, pokorne pred Kristom nás samých skôr ako tuniky alebo bezduché ratolesti a zelené vetvy, ktoré potešia oči iba na pár hodín a sú odsúdené k strate, s miazgou aj ich zelene. Prestrime nás samých nanovo oblečených jeho milosťou alebo lepšie ním celým... a pokorme sa pod jeho nohami ako rozložené tuniky... aby sme mohli ponúknuť víťazovi nad smrťou nie už viac jednoduché palmové ratolesti, ale víťazné trofeje. Rozbúriac duchovné ratolesti duše, aj my každý deň, spolu s mladíkmi, sväto prevolávajme: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom, Kráľ Izraela“» (PG 97,994). Amen!

Po eucharistickej slávnosti pozdravil Benedikt XVI. členov medzinárodného stretnutia o Svetových dňoch mládeže, ktoré sa počas uplynulého víkendu konalo v talianskom mestečku Rocca di Papa. Svätý Otec pozdravil členov Prípravného výboru minuloročných Svetových dní mládeže v Madride, ako aj tých, ktorí pripravujú budúročné stretnutie v Riu de Janeiro, aj pred nedeľnou modlitbou Anjel Pána. Organizátorom, ako aj 300 zástupcov z jednotlivých krajín, ktorí sa zišli v Ríme na medzinárodnom stretnutí o Svetových dňoch mládeže, Svätý Otec v jednotlivých jazykoch pripomenul udalosti nastávajúceho Veľkého týždňa. „Otvorte do korán brány srdca Kristovi“ – týmito slovami sa Svätý Otec obrátil na mladých vo francúzštine a pokračoval: „V tomto Veľkom týždni budeme kontemplovať trpiaceho Krista. Obetujme mu utrpenie celého sveta a dôverujme mu“. Po španielsky pozval Benedikt XVI. všetkých k účasti na Veľkonočných obradoch, kde môžu „zakúsiť veľkosť Božej lásky“.

V angličtine pápež naznačil spôsob, ako máme prežiť Veľký týždeň: „zbaviť sa svojich hriechov a rozhodnúť sa pre život lásky a služby“. Nemecky hovoriacim pútnikom zdôraznil, že „túžba po šťastí a plnom živote je hlboko vpísaná do srdca každého človeka. Kristus nám chce darovať svoju radosť“. V poľštine pripomenul tému nedeľného dňa mládeže, ktorá sa odvoláva na výzvu sv. Pavla: „Ustavične sa radujte v Pánovi!“. „Radosť, ktorá pramení z vedomia, že Boh nás miluje“ – povedal Svätý Otec – „je základným elementom kresťanskej skúsenosti. Vo svete, často poznačenom smútkom a starosťami, je to dôležité svedectvo o kráse a dôveryhodnosti viery“. A na záver dodal v taliančine: Drahí priatelia, modlím sa za to, aby vo vašom srdci prebývala skutočná radosť. Tá radosť, ktorá vychádza z lásky a nepominie ani v hodine utrpenia.“

Preložil: Dušan Kolenčík
snímka RV

Päťtisíc mladých madridskej arcidiecézy s Benediktom XVI.

Vatikán, 2. apríla (RV) – S výzvou byť bezvýhradnými „misionármi Krista“ v súčasnej spoločnosti sa Benedikt XVI. obrátil na 5-tisíc mladých madridskej arcidiecézy počas stretnutia v Aule Pavla VI. Chlapci a dievčatá, sprevádzaní okrem iných aj svojím arcibiskupom, kardinálom Antoniom Roucom Varelom, prišli do Vatikánu, aby sa Svätému Otcovi poďakovali za apoštolskú návštevu Madridu počas Svetových dní mládeže v auguste 2011. V úvodnom pozdrave kardinál Varela poznamenal, že prítomnosť Benedikta XVI. bola „milosťou pre ich životy a ich krajinu“.

Na mladých, ktorí sú „hlavnými protagonistami a adresátmi“ SDM, sa Benedikt XVI. obrátil pripomenúc toho, kto dal „silný impulz“ pre tieto špecifické stretnutia po celom svete, Jána Pavla II. Spomenul tiež jeho „cestu do neba“ práve 2. apríla v roku 2005. Potom opäť vyjadril vďaku organizátorom a účastníkom SDM v Madride, „dôležitého cirkevného podujatia“ a priznal, že keď sa mu v mysli vybaví tieto „nezabudnuteľné dni, jeho srdce sa naplní vďačnosťou voči Bohu“. „Spolu s vľúdnosťou a pohostinnosťou ste ponúkli vieru a radosť z mladosti“ – povedal Svätý Otec – „veľavravné známky vzkrieseného Krista“. Na druhej strane, pokračoval Benedikt XVI., SDM môžu byť správne pochopené „len vo svetle prítomnosti Ducha Svätého v Cirkvi“. Toho, ktorý naďalej dáva dych nášmu srdcu a svedčí o veľkých obdivuhodných skutkoch Boha ako na Turíce. Teda povzbudil mladých, aby spolupracovali v tejto fascinujúcej úlohe otvoriac sa Kristovi s bezhraničnou dôverou.

„Kristus nás potrebuje mať po boku pri ohlasovaní a budovaní svojho kráľovstva lásky. Je to možné, ak máte Krista za najlepšieho priateľa, a vediete život podľa evanjelia, s odvahou a vernosťou. V tomto dobrodružstve sa nešetrite, aj keby si niektorí mohli myslieť, že toto počínanie presahuje ich možnosti a talenty. Je potrebné pýtať sa, k čomu nás Pán volá. Všetci máte osobitné povolanie k šťastiu a k svätosti. Keď si nás podmaní svojím pohľadom, nijaká obeta sa nám nebude zdať veľká pre to, aby sme ho nasledovali a ponúkli mu to najlepšie zo seba“. Tak to robili svätí, povedal Svätý Otec, a preto šírili Božie svetlo a moc jeho lásky a premieňali tak svet na domov, kde sa všetci cítia prijatí.

„Drahí mladí, ako apoštoli prvotnej Cirkvi budete misionármi Krista medzi svojimi príbuznými, priateľmi a známymi, vo vašom školskom alebo pracovnom prostredí, medzi chudobnými a chorými, hovorte o jeho láske a jeho добрote s jednoduchosťou, bez komplexov alebo strachu. Kristus sám nás uistil, že nám dá silu. K tomu je potrebný úprimný vzťah s Pánom, v ktorom dokážeme prijímať ako nádeje, tak aj bolesť. Vynaložme všetko úsilie pre to, aby tí okolo nás objavili osobné stretnutie s Pánom v jeho Cirkvi“. V súvislosti s Veľkým týždňom, ktorý sme práve začali, Svätý Otec vyzval mla-

dých k úplnému zjednoteniu sa s Kristom Vykupiteľom, pripomenúc krížovú cestu počas SDM v Madride, aby sa cítili spoluzodpovední za bolesti a hriechy sveta, a tak lepšie pochopili lásku Krista voči ľudstvu. Potom Svätý Otec obrátil pohľad k budúcim svetovým dňom v Riu de Janeiro, ktoré budú podľa neho bezpochyby milníkom na ceste Cirkvi, stále mladej, ktorá chce prostredníctvom pokladu evanjelia rozšíriť horizont nových generácií. V závere príhovoru Svätý Otec poprial mladým „novú skúsenosť so vzkrieseným Kristom“.

-jak-

SDM v Brazílii majú za cieľ zvýšiť dôveru mladých v misie

Vatikán, 2. apríla (RV) – V aule Jána Pavla II. v Tlačovom stredisku Svätej stolice sa uskutočnila tlačová konferencia Pápežskej rady pre laikov, počas ktorej boli predstavené prípravy na 28. svetové dni mládeže. Tie sa uskutočnia v Riu de Janeiro v Brazílii v dňoch 23. až 28. júla 2013 a ich témou bude citát z evanjelia „Choďte a učte všetky národy“ (porov. Mt 28, 19).

Svetové dni mládeže (SDM) sa na latinskoamerický kontinent vrátia po 26 rokoch a podľa kardinála Stanislawa Rylka, predsedu Pápežskej rady pre laikov, by mali byť pokračovaním kontinentálnej misie, ktorá sa začala na základe odporúčania zo stretnutia biskupov Latinskej Ameriky a Karibiku (CELAM) v Aparecíde v roku 2007. SDM, ktoré sa budú konať v roku viery majú za cieľ zvýšiť dôveru mladých v misie. Kardinál Rylko pripomenul, že práve Cirkev má poslanie pripraviť novú generáciu kresťanov, ktorí by dôsledne žili podľa evanjelia a šírili ho ďalej s radosťou.

Ako uviedol Mons. Orani João Tempesta, arcibiskup Rio de Janeiro, do príprav sa zapojili mládežnícke organizácie, mnohé diecézy, farnosti, cirkevné spoločenstvá a hnutia, a doteraz sa prihlásilo približne 60-tisíc dobrovoľníkov. V súčasnosti prebieha súťaž o najlepší text budúcej hymny SDM, do ktorej bolo zaslaných 180 návrhov textov. Potom bude nasledovať súťaž o najlepšiu hudbu. Proces prípravy si možno pozrieť aj na oficiálnej stránke SDM 2013 (www.rio2013.com), ktorá ponúka informácie v piatich jazykoch: po portugalsky, španielsky, anglicky, taliansky a francúzsky.

Predseda pápežskej rady a arcibiskup Ria sa počas konferencie vrátili k medzinárodnému stretnutiu o Svetových dňoch mládeže, ktoré sa počas uplynulého víkendu konalo v talianskom mestečku Rocca di Papa. Jeho účastníci sa v nedeľu zúčastnili aj na eucharistickej slávnosti Kvetnej nedele, ktorej predsedal Benedikt XVI.

-mf.js-

Benedikt XVI.: Pripodobnenie sa Kristovi je skutočnou obnovou Cirkvi

Vatikán, 5. apríla (RV) – Benedikt XVI. slávil v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne slávnostnú svätú omšu svätenia olejov. Vo svojej homílii sa obrátil nielen na kňazov Rímskej diecézy, ale na všetkých kňazov vo svete.

Drahí bratia a sestry!

Počas tejto svätej omše sa naše myšlienky vracajú ku chvíli, keď nás biskup prostredníctvom vkladania rúk a modlitby voviedol do kňazstva Ježiša Krista. Tak, že sme boli „posvätení v pravde“ (Jn 17,19), spôsobom, o ktorý Ježiš prosil za nás svojho Otca vo svojej Veľkňazskej modlitbe. On sám je Pravdou. On nás pomazal, teda zasvätil navždy Bohu, aby sme vychádzajúc od Boha a v jeho pohľade mohli slúžiť ľuďom. Avšak sme zasvätení aj v realite nášho života? Sme mužmi, ktorí spolupracujú s Bohom a v jednote s Ježišom Kristom? S touto otázkou stojí pred nami Pán a my stojíme pred ním. „Chcete sa bližšie primknúť k Pánu Ježišovi a lepšie sa mu prispôbiť; zrieknuť sa samých seba a verne plniť kňazské poslanie, ktoré ste z lásky ku Kristovi a jeho Cirkvi vzali na seba v deň svojej kňazskej vysviacky?“ Takto sa vás každého jedného ale aj sám seba budem pýtať po tejto homílii. Týmto sa vyjadrujú predovšetkým dve veci: požaduje sa vnútorný vzťah, ba dokonca pripodobnenie sa Kristovi, čo znamená prekonanie seba samých, vzdanie sa toho, čo je iba naše, veľmi propagovanej sebarealizácie. Žiada sa od nás, teda odo mňa, aby som nežil svoj život iba pre seba, ale aby som ho dal k dispozícii niekomu inému – Ježišovi Kristovi. Aby som sa nepýtal: čo budem z toho mať? Ale: čo môžem ja dať jemu a teda druhým? Alebo ešte konkrétnejšie: ako sa má realizovať toto pripodobnenie sa Kristovi, ktorý nevládne, ale slúži; ktorý neberie, ale dáva. Ako sa to má realizovať v tejto často dramatickej situácii Cirkvi dneška? Prednedávnom v jednej európskej krajine vydala skupina kňazov jednu výzvu na neposlušnosť, uvádzajú aj konkrétne príklady, ako by sa tá neposlušnosť mohla prejaviť, aby sa ignorovalo definitívne vyhlásenie Magistéria. Napríklad v otázke svätenia žien, na ktorú blahoslavený pápež Ján Pavol II. odpovedal neodvolateľným spôsobom, že Cirkev v tomto prípade nemá od Pána žiadnu kompetenciu. Je neposlušnosť spôsobom na obnovu Cirkvi? Chceme veriť autorom tejto výzvy, keď uvádzajú, že sú pohýnaní svojim záujmom o Cirkev; že sú presvedčení o nevyhnutnosti potreby čeliť pomalým inštitúciám prostredníctvom drastických prostriedkov, aby sa otvorili nové cesty: aby sa Cirkev dostala do súčasnosti. Je však neposlušnosť skutočne cestou? Možno tu vidieť niečo z toho pripodobnenia sa Kristovi, ktoré je predpokladom skutočnej obnovy, alebo je to len zúfalý popud urobiť niečo a meniť Cirkev podľa našich túžob a predstáv?

Ale nezjednodušíme príliš tento problém. Neopravoval Kristus ľudské tradície, ktoré hrozili tým,

že potlačia Božie slovo a jeho vôľu? Áno, toto robil, aby nanovo prebudil poslušnosť voči Božej vôli a jeho slovu, ktoré vždy platí. V ňom, v jeho srdci bola pravá poslušnosť, proti ľubovôli človeka. Nezabúdajme: On bol Synom s autoritou a právomocou odhaliť skutočnú Božiu vôľu, aby sa tak otvorila cesta Božiemu slovu do pohanského sveta. A nakoniec: On konkretizoval toto svoje poslanie vlastnou poslušnosťou a poníženosťou až na kríž a urobil tak svoje poslanie vierohodným. Nie moja, ale tvoja vôľa: toto je slovo, ktoré zjavuje Syn; jeho poníženosť spoločne s jeho božstvom nám ukazujú cestu.

Ešte raz sa pozrime: nie je prostredníctvom týchto úvah vlastne obhajovaná nehybnosť, strnulosť tradície? Nie. Kto hľadá na pokoncilové dejiny, môže spoznať dynamiku skutočnej obnovy, ktorá často neočakávane berie formy rozličných hnutí plných života, a ktorá robí takmer hmatateľnou nevyčerpatelnosť života svätej Cirkvi a prítomnosť a účinkovanie Ducha Svätého. Keď hľadáme na osoby, z ktorých vyšli a stále vychádzajú tieto záblesky života, vidíme, že práve kvôli akejsi novej plodnosti chcú byť naplnení radosťou viery, radikálnou poslušnosťou, dynamikou nádeje a silou lásky.

Drahí priatelia, ostáva jasné, že pripodobnenie sa Kristovi je predpokladom a základom každej obnovy. Ale možno sa nám Ježišova postava niekedy zdá príliš vysoko a príliš veľká na to, aby sme sa odvážili s ňou porovnávať. Pán to vie. Preto predvídal akési „preklady“ („interpretácie“) príkazov v miere, ktorú sme schopní prijať. Kvôli tomu Pavol bez ostychu povedal svojim kresťanským komunitám: napodobňujte ma, ale ja patríam Kristovi. On bol pre svojich veriacich jedným z takých „prekladov“ štýlu života podľa Krista, ktoré mohli vidieť a ktorý mohli napodobňovať. Počnúc Pavlom pokračovali neprestajne dejinami takého „prekladu“ Ježišovej cesty v rozličných postavách. My kňazi môžeme myslieť na celý zástup svätých kňazov, ktorí boli pred nami a ukázali nám cestu: počnúc Polykarpom zo Smyrny a Ignáčom Antiochijským, cez veľkých pastierov ako Ambróz, Augustín a Gregor Veľký, až po Ignáca z Loyoly, Karola Boromejského, Jána Máriu Vianneyho a kňazov mučeníkov devätnásteho storočia a nakoniec až po pápeža Jána Pavla II. Ten sa svojou činnosťou a

utrpením stal príkladom v nasledovaní Krista ako „dar a tajomstvo“. Svätí nám ukazujú, ako sa prejavuje obnova a ako sa môžeme dať do jej služby. Tiež nám dávajú pochopiť, že Boh nehľadá na počet a vonkajšie úspechy, ale o svojich víťazstvách pokorne hovorí poukazovaním na malé horčičné zrnko.

Drahí priatelia, chcel by som sa ešte dotknúť dvoch kľúčových slov týkajúcich sa obnovy kňazských sľubov, ktoré by nás mali viesť k uvažovaniu o Cirkvi a našom osobnom živote. Je to

predovšetkým spomienka na skutočnosť, že sme – ako to vyjadruje sv. Pavol – „vysluhovateľmi Božích tajomstiev“ (1 Kor 4,1) a súčasťou toho je aj služba vyučovať (munus docendi), v ktorej nám on ukazuje svoju tvár a svoje srdce, aby sa nám daroval. Pri stretnutí s kardinálmi počas nedávneho konzistória mnohí pastieri, na základe ich skúseností, hovorili o náboženskom analfabetizme, ktorý sa šíri v našej spoločnosti, ktorá je tak inteligentnou. Základné elementy viery, ktoré kedysi poznalo každé dieťa, sú dnes stále menej známe. Ale aby sme mohli žiť a milovať našu vieru, aby sme mohli milovať Boha, a tak sa stávať schopnými načúvať mu správnym spôsobom, musíme vedieť to, čo nám Boh povedal; jeho slovo sa musí dotknúť nášho rozumu a nášho srdca. Rok viery, ako pripomienka otvorenia Druhého vatikánskeho koncilu pred 50 rokmi, musí byť pre nás príležitosťou ohlasovať posolstvo viery s novým zápalom a novou radosťou. Toto objavíme základným a prvoradým spôsobom vo Svätom Písme, ktoré nikdy nebudeme schopní dostatočne prečítať a premeditovať. Tu všetci zakusujeme potrebu pomoci k tomu, aby sme ho vedeli podať v súčasnosti takým spôsobom, aké naozaj je, aby sa dotkla našich srdiec. Takúto pomoc v prvom rade nachádzame v slove učiacej Cirkvi: dokumenty Druhého vatikánskeho koncilu a Katechizmus Katolíckej cirkvi sú základné nástroje, ktoré nám autentickým spôsobom ukazujú v čo Cirkev verí, počnúc Božím Slovom. Samozrejme, že ich súčasťou je celý poklad dokumentov, ktoré nám pápež Ján Pavol II. daroval, a ktoré ešte stále nie sú plne využité.

Každé naše ohlasovanie sa musí merať podľa slov Ježiša Krista: „Moje učenie nie je moje“ (Jn 7,16). Neohlasujeme teórie a súkromné názory, ale vieru Cirkvi, ktorej sme služobníkmi. Ale to samozrejme neznamená, že by som za touto vierou nestál celým svojim bytím a nebol v nej do hĺbky zakorenený. V tomto kontexte mi vždy prichádzajú na myseľ slová sv. Augustína: Čo je natoľko moje ako ja sám? Čo natoľko nepatrí mne ako ja sám? Nepatrim sebe, ale stávam sa sebou samým vtedy, keď idem za seba a keď prekonávam seba samého, môžem sa začleniť v Krista a do jeho tela Cirkvi. Ak neohlasujeme seba samých a ak sme sa vnútorne stali jedno s ním, ktorý nás povolal ako svojich ohlasovateľov, a keď sme utváraní vierou a ju žijeme, tak naše ohlasovanie sa stane dôveryhodné. Ja sa neponúkam, ja sa dávam. Arský farár nebol veľmi vzdelaný, ani intelektuál, to vieme. Ale svojim ohlasovaním sa dotkol srdiec ľudí, pretože jeho vlastné srdce bolo dotknuté.

Posledným kľúčovým slovom, na ktoré ešte chcem poukázať, je horlivosť za duše (animarum zelus). Toto vyjadrenie je nemoderné a dnes sa už takmer ani nepoužíva. Niekde je slovo duša dokonca považované za zakázané slovo, pretože – ako hovoria – vyjadruje dualizmus medzi telom a dušou, a rozdeľuje tak

človeka nesprávne. Samozrejme, že človek je jednota, určená s telom a dušou pre večnosť. Avšak toto nemôže znamenať, že už nemáme dušu, konštitutívny základ, ktorý garantuje jednotu človeka počas jeho života a za pozemskou smrťou. Ako kňazi sa vždy zaujíname o celého človeka, rovnako ako o jeho fyzické potreby – o hladných, chorých, bezdomovcov. Ale nezaujíname sa iba o telo, ale aj o potreby duše človeka: o osoby, ktoré trpia kvôli porušovaniu ich práv, alebo kvôli zničenej láske; o osoby, ktoré sa nachádzajú v temnote pri hľadaní pravdy; ktorí trpia kvôli nedostatku pravdy a lásky. Zaujíname sa o spásu človeka s telom a dušou. A ako kňazi Ježiša Krista to robíme s horlivosťou. Ľudia nikdy nesmú mať pocit, že my si svedomito vyplníme náš pracovný čas, ale čas pred tým a potom patrí nám. Ľudia by mali vnímať našu horlivosť, s akou dávame vierohodné svedectvo evanjeliu Ježiša Krista. Prosme Pána, aby nás naplnil radosťou z jeho posolstva, aby sme s radostnou horlivosťou mohli slúžiť jeho pravde a jeho láske. Amen.

Benedikt XVI.: V zápase na Olivovej hore Ježiš otvoril cestu k slobode

Vo štvrtok o 17:30 h Benedikt XVI. predsedal svätej omši na pamiatku Pánovej večere v Lateránskej bazilike.

Drahí bratia a sestry,

Zelený štvrtok nie je iba dňom ustanovenia Najsvätejšej Eucharistie, ktorej jas so samozrejmosťou všetko osvetľuje a priťahuje k sebe. Súčasťou Zeleného štvrtka je i temná noc na Olivovej hore, kam vyšiel Ježiš so svojimi učeníkmi. Jeho súčasťou je i osamelosť a opustenosť Ježiša, ktorý v modlitbe ide v ústrety temnotám smrti, ako i Judášova zrada a Ježišovo zajatie, Petrovo zapretie, obvinenia pred Veľradou a vydanie pohanom a Pilátovi. Pokúsme sa teraz hlbšie preniknúť od týchto udalostí, pretože v nich sa uskutočňuje tajomstvo našej spásy.

Ježiš vychádza do noci. Noc znamená i nedostatok komunikácie, situáciu, v ktorej jeden človek nevidí druhého. Je symbolom nepochopenia, zatemnenia pravdy. Je priestorom, v ktorom sa zlo, ktoré sa inak musí ukrývať pred svetlom, môže rozvíjať. Ježiš sám je svetlo a pravda, komunikácia, čistota a dobro. Vstupuje do noci. Noc, v konečnom význame, je symbolom smrti, definitívnej straty spoločenstva a života. Ježiš vstupuje do noci, aby ju prekonal a nastolil nový Boží deň v dejinách ľudstva.

Počas tejto cesty spieval so svojimi učeníkmi žalmy o oslobodení a záchrane Izraela, ktoré pripomínali prvú Paschu – odchod z Egypta, noc vyslobodenia. Teraz ide, aby sa modlil osamote a rozprával s Otcom ako jeho Syn. Teraz, inak ako zvyčajne, chce mať pri sebe troch učeníkov: Petra, Jakuba a Jána. Títo traja zažili jeho premenenie – jasné zjavenie sa Božej slávy v jeho ľudskej osobe – a videli ho v strede medzi

Zákonom a Prorokmi, medzi Mojžišom a Eliášom. Počuli, ako sa s týmito dvoma zhováral o svojom „odchode“, ktorý sa mal uskutočniť v Jeruzaleme. Ježišov odchod v Jeruzaleme – aké tajomné slová! Odchod Izraela z Egypta bol útekem a vyslobodením Božieho ľudu. Akú podobu bude mať Ježišov odchod, v ktorom sa význam tejto dejinnej drámy definitívne naplní? Učeníci sa teraz stali svedkami prvej časti tohto odchodu – krajného uponíženia, ktoré bolo nevyhnutným krokom v ústrety slobode a novému životu, ktorý je jeho cieľom. Učeníci, po ktorých blízkosti Ježiš túžil v tejto hodine extrémneho vypätia síl ako po ľudskej opore, čoskoro zaspali. Predsa však začuli zlomky slov Ježišovej modlitby a pozorovali jeho postoje. Obe tieto skutočnosti sa hlboko vryli do ich duší a takto ich navždy odovzdali kresťanom. Ježiš Boha nazýva „Abba“. Čo znamená, ako podotýkajú – „Otcé“. Nie je to však bežné slovo na označenie otca, ale oslovenie, ktoré používajú deti – oslovenie plné vrúcnosti, ktorým sa neváhal obrátiť na Boha. Je to slovo toho, ktorý je skutočne „dieťaťom“, Synom Otca, toho, čo žije v spoločenstve s Bohom, v najhlbšej jednote s ním.

Ak chceme odpovedať na otázku, čo je najcharakteristickejšou známkou Ježišovej osoby v Evanjeliách, môžeme povedať, že ňou je jeho vzťah s Bohom. On je stále v spoločenstve s Bohom. Byť s Otcom je jadrom jeho osobnosti. Prostredníctvom Krista skutočne poznávame Boha. „Boha nikto nikdy nevidel“, hovorí sv. Ján. Ten, „ktorý je v lone Otca...o ňom priniesol zvest“ (Jn 1,18). Teraz poznáme Boha takého, aký je skutočne. Je Otec, plný nesmiernej dobroty, ktorej sa môžeme zveriť. Evanjelista Marek, ktorý zachoval spomienky sv. Petra, nám rozpráva, že Ježiš k zvolaniu „Abba“ ešte pridal: Tebe je všetko možné. Ty všetko môžeš (porov. Mk 14,36). Ten, ktorý je dobrý, je zároveň mocný a všemohúci. Tejto dôvere sa môžeme naučiť od Ježiša, z jeho modlitby na Olivovej hore.

Predtým, ako sa zameriame na obsah Ježišovej prosby, obráťme našu pozornosť na to, čo nám evanjelisti zaznamenali o Ježišom postoji počas modlitby. Matúš a Marek hovoria, že „padol na tvár“ (Mt 26,39; porov. Mk 14,35), zaujal teda pozíciu úplnej podriadenosti, ktorá sa zachovala v rímskej liturgii Veľkého piatku. Lukáš zasa hovorí, že Ježiš sa modlil pokľaciačky. V Skutkoch apoštolov spomína, ako sa na kolenách modlili svätí: Štefan pred svojím ukameňovaním, Peter v súvislosti so vzkriesením mŕtveho, Pavol cestou na umučenie. Takto nám Lukáš vyzrozprával malé dejiny modlitby na kolenách v rodiacej

sa Cirkvi. Kresťania svojim kľacaním vstupujú do Ježišovej modlitby na Olivovej hore. Ohrozovaní silou zla, ako kľaciaci sú vzpriamení pred svetom, a ako deti sú na kolenách pred Otcom. Pred Božou slávou si my, kresťania, kľakáme a uznávame jeho Božstvo, a zároveň týmto gestom vyjadrujeme našu dôveru v Jeho víťazstvo.

Ježiš bojuje s Otcom. Bojuje i sám so sebou. A bojuje kvôli nám. Prežíva úzkosť pred mocou smrti.



Táto sklúčenosť je vlastná človeku i každému živému tvorovi, keď stojí pred tvárou smrti. V Ježišom prípade ide o niečo viac. Jeho pohľad vidí ďalej, do nocí zla. Hľadá na špinavé more klamstva a ničomnosti, ktoré mu prichádza v ústrety ako kalich, čo má piť. Jeho sklúčenosť je sklúčenosťou dokonale Čistého a Svätého pred záplavou zla tohto sveta, ktoré ho zalieva. On vidí i mňa

a modlí sa za mňa. Týmto spôsobom je chvíľu Ježišovej smrteľnej úzkosti podstatným prvkom v procese vykúpenia. List Hebrejom nazýva Ježišov zápas na Olivovej hore kňazským činom. V tejto modlitbe, poznačenej smrteľnou úzkosťou, Pán naplnia kňazský úrad: berie na seba hriech ľudstva, nás všetkých a nesie nás k Otcovi.

Nakoniec obráťme našu pozornosť na obsah Ježišovej modlitby na Olivovej hore. Ježiš hovorí: „Otcé! Tebe je všetko možné. Vezmi odo mňa tento kalich. No nie čo ja chcem ale čo ty“ (Mk 14,36). Prirodzená vôľa Ježiša ako človeka cúva preľaknutá pred niečím tak ukrutným. Predsa však ako Syn vkladá túto ľudskú vôľu do vôle Otca: nie ja, ale ty. Týmto gestom premenil Adamov postoj i prvotný hriech ľudstva, a zachránil človeka. Adamov postoj spočíval v tomto: Nie čo ty chceš, Bože; ja sám chcem byť bohom. Táto pýcha je pravou podstatou hriechu. Myslíme si, že sme slobodní a sami sebou, iba ak sa riadime vlastnou slobodou. Boh sa javí akoby bol proti našej slobode. Musíme sa ho zbaviť – takto zmýšľame – iba tak budeme slobodní. Táto rebélia sa opakuje v dejinách a toto hlboké klamstvo znetvoruje naše životy. Ak sa človek stavia proti Bohu, stavia sa i proti pravde o sebe a nestáva sa slobodným, ale vzdialeným sám sebe.

Sme slobodní, iba keď žijeme v pravde o sebe, keď sme spojení s Bohom. Tak sa naozaj staneme „ako Boh“ – ak mu nebudeme odporovať, klásť prekážky a ak ho nebudeme popierať. V zápase na Olivovej hore Ježiš zničil zdanlivý rozpor medzi poslušnosťou a slobodou a otvoril cestu k slobode. Prosme Pána, aby nás uviedol do tohto „áno“ voči Otcovej vôli a urobil nás tak skutočne slobodnými. Amen.

Preložili -js, aj-/ foto RV

Veľkopiatočkové obrady v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne

Vatikán, 6. apríla (RV) – V Bazilike sv. Petra sa o 17.00 h začali veľkopiatočkové obrady, ktorým predsedal pápež Benedikt XVI. Asistovali mu kardináli diakoni, Francesco Coccopalmerio, predseda Pápežskej rady na výklad zákonov a kardinál Mauro Piacenza, prefekt Kongregácie pre klerikov.

Jednotlivé čítania zazneli v taliančine a v angličtine. Po spievaných pašiách, ktoré v latinčine zaintonovali traja diakoni, nasledovala homília, ktorú už tradične predniesol pápežský kazateľ P. Raniero Cantalamessa. Vo svojej kázni, ktorej ústredným bodom bol citát zo Zjavenia sv. Jána: „Bol som mŕtvy, a hľa, žijem na veky vekov“, sa predovšetkým zameril na význam slávenia dnešnej liturgie. Okrem iného povedal:

„Niektorí cirkevní otcovia zhrnuli celé tajomstvo vykúpenia do jedného obrazu. Predstav si – hovoria –, že sa na štadióne udiala jedna výnimočná bitka. Jeden čnostný a význačný muž sa postavil proti krutému tyranovi, ktorý držal celé mesto a jeho obyvateľov v otroctve. Po nesmiernej námahe a utrpení ho tento čnostný muž premohol. Ty si stál za ohradou, nebojoval si, nevynaložil si žiadnu námahu, a ani si neutŕžil žiadne zranenie. Avšak, keď obdivuješ tohto čnostného človeka, ak sa raduješ spolu s ním z jeho víťazstva, ak mu nasadiš víťaznú korunu, podáš mu pravicu; teda, ak sa s ním natoľko raduješ, akoby to bolo tvoje vlastné víťazstvo, hovorím ti, že istotne budeš mať aj ty účasť na víťaznej cene. Ale je tu niečo viac: Predstav si, že víťaz nepotrebuje a nežiada pre seba žiadnu cenu, ale túži nadovšetko, aby poctu a cenu za víťazstvo dostal ten, kto sa s ním teraz teší. [...] Toto sa deje – hovoria Cirkevní otcovia – medzi Kristom a nami. On na kríži premohol odvekého nepriateľa. Svätý Ján Zlatoústý to vyjadruje takto: «Naše meče nie sú zmáčané v krvi, nestáli sme v aréne, neboli sme zranení, ba ani sme ten boj nevideli; a hľa, dosiahli sme víťazstvo. On bojoval, my sme získali korunu víťazstva. Keďže sme aj my zvíťazili, napodobňujeme to, čo robia v tomto prípade vojaci: s radostným prevolávaním oslavujeme víťazstvo, spievajme oslavné hymny Pánovi». Lepšie ako týmto spôsobom sa nedá opísať význam liturgie, ktorú teraz slávime“.

Páter Cantalamessa ďalej zdôraznil, že liturgia nie je len pripomienkou udalostí, ktoré sa stali niekedy, ale je to sprítomňovanie samotnej udalosti. „Liturgia «obnovuje» udalosť!“ A ďalej pokračoval: „Nikto nemôže byť prítomný ako živý pri výročí svojej smrti. Kristus však áno, pretože vstal z mŕtvych. Iba on môže povedať «Bol som mŕtvy, a hľa, žijem na veky vekov» (Zjv 1,18). Preto v týchto dňoch musíme byť opatrní, keď navštívime tzv. «hroby», [...] aby sme si nevyslúžili takú výčitku, s akou sa obrátil Vzkriesený na ženy vo veľkonočné ráno: «Prečo hľadáte živého medzi mŕtvymi?» [...] My neslávime iba nejaké výročie, my slávime tajomstvo“. [...] Ako ďalej dodal,

pri liturgickom slávení „nejde o to, aby sme boli len účastní nejakej spomienky, ale aby sme «prijali a pochopili» jej význam, aby sme sa z jednoduchých divákov stali aktérmi udalosti. Záleží však na nás, čo si zvolíme v tejto dráme, kým chceme byť: či Petrom, či Judášom, Pilátom, alebo zástupom, či Šimonom Ćirenejským, Jánom, alebo Máriou... Nik nemôže ostať nestranným; nezaujať žiaden postoj, lebo to by znamenalo vybrať si jasnú postavu – tú Pilátovu, ktorý si umýva ruky, alebo zástupu, ktorý v dialke «stál a díval sa» (Lk 23,35). Ak sa nás cestou domov dnes večer niekto opýta: «Odkiaľ ideš? Kde si bol?» odpovedzme priamo, aspoň v našom srdci: «Z Kalvárie!»“

V ďalšej časti svojej homílie P. Cantalamessa zdôraznil skutočnosť, že ak chceme pochopiť význam tajomstva, ktoré slávime, nestačí prísť a zúčastniť sa na liturgickej slávnosti. Je k tomu nevyhnutná viera, ktorej zárodok sme získali v krste, ale jej rast v našom srdci musí prísť skrze naše úsilie a každodenné načúvanie Milosrdnému Bohu, ktorý je jediný spravodlivý. V závere svojej homílie poukázal na postavu kajúceho lotra na kríži, ktorý svojim uznaním, že Kristus trpí nespravodlivo a on spravodlivo za svoje činy, stáva sa pre nás príkladom. „Koľko brutálnych činov stále ostáva bez vinníkov, koľko nevyriešených prípadov! – hovorí pápežský kazateľ – Kajúci lotor napomína zodpovedných: robte ako ja, ukážte sa, vyznajte svoju vinu; aj vy zakúsíte radosť, ktorú som pocítil ja, keď som počul Ježišove slová: «Dnes budeš so mnou v raji!». Mnohí zločinci, ktorí sa obrátili, môžu dosvedčiť, že zažili niečo podobné: že v deň, kedy našli odvahu priznať a oľutovať svoju vinu, prešli z pekla do raja. [...] Prislúbený raj je pokojné svedomie, schopnosť hľadiť na seba v zrkadle, alebo hľadiť na svoje deti bez toho, aby sme sa hanbili. Neneste do hrobu svoje tajomstvo. Zapríčiní vám ľudsky nepredstaviteľné odsúdenie. [...] «Ak budú vaše hriechy sťa šarlát, budú vybielené ako sneh, ak sa budú červenať sťa purpur, budú ako vlna» (Iz 1,18)“.

Benedikt XVI.: V ukrižovanom smrť získava nový význam a usmernenie

Benedikt XVI. sa v piatok večer zúčastnil na krížovej ceste v rímskom Koloseu. Meditácie k jednotlivým zastaveniam – z jeho poverenia – pripravili manželia Zanzucchióvi, ktorí sú iniciátormi hnutia „Nové rodiny“, ktoré je súčasťou hnutia Fokoláre. Kríž počas jednotlivých zastavení niesli kardinál Agostino Vallini, vikár Svätého Otca pre Rímsku diecézu, rodiny z Talianska, Írska, Burkiny Faso, Peru a rehoľníci zo Svätej zeme.

Na záver krížovej cesty sa krátko príhovoriť Svätý Otec:

Drahí bratia a sestry,

pripomenuli sme si, v meditácii, modlitbe a spevom, putovanie Ježiša po ceste Kríža: ceste, z ktorej sa nám

zdalo, že niet úniku a ktorá naopak zmenila život a históriu človeka, otvorila prechod k "novému nebu a novej zemi" (porov. Zjv 21,1). Špeciálne v tento deň Veľkého piatku Cirkev slávi, s intímnu duchovnou príľnavosťou, spomienku smrti Božieho Syna na kríži a v jeho Kríži vidí strom života, ktorý je plný plodnosti novej nádeje.

Skúsenosť utrpenia poznačuje ľudstvo, poznačuje tiež rodinu; koľkokrát sa táto púť stáva namáhavou a ťažkou! Nepochopenia, rozdelenia, starosť o budúcnosť detí, choroby, ťažkosti rôzneho druhu. Potom, v tejto našej dobe sa situácia mnohých rodín sťažila tým, že niet istoty zamestnania a mnohými inými negatívnymi dôsledkami, ktoré vyprovokovala ekonomická kríza. Púť Via Crucis – Krížovej cesty, ktorú sme opätovne prešli v tento večer, je pozvaním pre nás všetkých, špeciálne pre rodiny, ku kontemplovaniu ukrižovaného Krista, aby sme mali silu ísť ďalej aj napriek ťažkostiam. Ježišov kríž je najvyšším znakom Božej lásky ku každému z ľudí, je hojnou odpoveďou na potreby každej osoby, ktorá túži byť milovaná. Keď sme skúšaní, keď musia naše rodiny čeliť bolesti a súženiu, pohliadnime na Kristov kríž: tam nájdeme odvahu pokračovať v putovaní; tam môžeme opakovať so železnou nádejou slová sv. Pavla: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? ... Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje.“ (Rim 8,35.37)

V zármutkoch a ťažkostiach nie sme sami; rodina nie je sama: Ježiš je prítomný so svojou láskou, podopiera ju svojou milosťou a daruje jej energiu, aby mohla ísť ďalej. A je to práve táto Ježišova láska, na ktorú sa máme obrátiť, keď ľudskými pošmyknutiami a ťažkosťami riskujeme, že bude zranená jednota nášho života a rodiny. Tajomstvo Kristovho utrpenia, smrti a zmŕtvychvstania nás povzbudzuje, aby sme putovali s nádejou: obdobie bolesti a skúšky, ak je prežívané s Kristom, s vierou v Neho, už skrýva v sebe svetlo zmŕtvychvstania, nový život vzkrieseného sveta, Veľkú noc každého človeka, ktorý verí v jeho Slovo.

V tom ukrižovanom Mužovi, ktorý je Božím Synom, aj samotná smrť získava nový význam a usmernenie, je vykúpená a premožená, je prechodom k novému životu: „... Ak pšeničné zrnó nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“ (Jn 12,24) Zverme sa Kristovej Matke. Ona, ktorá sprevádzala svojho Syna na krížovej ceste, Ona, ktorá stála pod Krížom v hodine jeho smrti, Ona, ktorá povzbudila Cirkev pri jej narodení, aby bola živá v Pánovej prítomnosti, kiež dovedie naše srdcia, srdcia všetkých rodín cez široké mysterium passionis – tajomstvo utrpenia k mysterium paschale – veľkonočnému tajomstvu, k tomu svetlu, ktoré prepukne z Kristovho Zmŕtvychvstania a ukáže nám definitívne víťazstvo lásky, radosti, života nad zlom, bolesťou a smrťou. Amen.

Preložil: Dušan Kolenčík

Svätý Otec pokrstil osem katechumenov

Vatikán, 7. apríla (RV CZ) - Biela sobota je dňom liturgického mlčania v očakávaní Kristovho vzkriesenia. V Bazilike sv. Petra sa na Bielu sobotu o 21h začala liturgia Velikonočnej vigílie, ktorej predsedal Svätý Otec. Benedikt XVI. počas nej udelil sviatosť krstu ôsmim dospelým katechumenom zo štyroch kontinentov (Turkmenistan, Taliansko, Albánsko, USA, Slovensko, Kamerun, Nemecko - 2) a svoj príhovor venoval práve tejto sviatosti.

Drahí bratia a sestry!

Veľká noc je sviatkom nového stvorenia. Ježiš vstal z mŕtvych a už viac neumiera. Otvoril bránu k novému životu, v ktorom už niet chorôb ani smrti. Prijal človeka do samotného Boha. „Telo a krv nemôžu byť dedičmi Božieho kráľovstva“, napísal Pavol v Prvom liste Korintianom (15,50). Cirkevný spisovateľ Tertulian v III. storočí odvážne napísal o Kristovom zmŕtvychvstaní a našom vykúpení: „Dôverujte, telo a krv, vďaka Kristovi ste získali miesto v nebi a v Božom kráľovstve“ (CCL II 994). Človeku sa otvorila nová dimenzia. Stvorenie sa stalo väčším a rozľahlejším. Veľká noc je dňom nového stvorenia, preto Cirkev, namiesto dňa, ktorý mal primát pri prvotnom stvorení, začína dňom nového stvorenia, aby sme sa naučili dobre mu porozumieť. Preto stojí na začiatku liturgie slova tejto Vigílie rozprávanie o stvorení sveta. V tejto súvislosti sú v liturgickom kontexte dnešnej slávnosti osobitne dôležité dve veci. Na prvom mieste je stvorenie, predstavené ako celok, ktorého súčasťou je čas. Sedem dní symbolizuje celok, ktorý sa vyvíja v čase. Sú usporiadané so zreteľom na siedmy deň, deň odpočinku všetkých stvorení kvôli Bohu a kvôli sebe navzájom. Stvorenie je teda nasmerované k jednote medzi Bohom a stvorením; ono existuje, aby bolo priestorom odpovede na nesmiernu Božiu slávu, na stretnutie s láskou a slobodou. Na druhom mieste, Cirkev v rozprávaní o stvorení počúva predovšetkým prvú vetu: „Tu povedal Boh «Buď svetlo!» (Gen 1,3). Rozprávanie o stvorení symbolickým spôsobom, začína stvorením svetla. Slnko a mesiac sú stvorené až na štvrtý deň. Rozprávanie o stvorení ich nazýva zdrojmi svetla, ktoré Boh umiestnil do nebeskej klenby. Takýmto spôsobom im vlastne vedome uberá z božského charakteru, ktorý im pripisovali veľké náboženstvo. Nie, vôbec nie sú bohmi. Sú svetelnými predmetmi, ktoré stvoril jediný Boh. Veď ich predchádza svetlo, skrze ktoré sa odráža Božia sláva v prirodzenosti bytia, čo bolo stvorené.

Čo chce týmto povedať rozprávanie o stvorení? Svetlo umožňuje život. Umožňuje stretnutie. Umožňuje komunikáciu. Umožňuje rozpoznať prístup ku skutočnosti a pravde. Tým, že umožňuje poznávanie, umožňuje slobodu a pokrok. Zlo sa schováva. Svetlo zároveň vyjadruje i dobro, ktorým je jas, a ktoré tento jas vytvára. Je to deň, počas ktorého môžeme konať. Skutočnosť, že Boh

stvoril svetlo, znamená, že Boh stvoril svet ako miesto poznávania a pravdy, miesto stretnutia a slobody, ako priestor dobra a lásky. Prvotná matéria je dobrá, samotné bytie je dobré. Zlo nepochádza z bytia, ktoré stvoril Boh, ale existuje na základe odmietnutia. Zlo je „nie“.

Vo Veľkonočné ráno, prvý deň týždňa, Boh znova povedal: „Buď svetlo!“. Predchádzala mu noc na Olivovej hore, zatmenie slnka počas Ježišovho utrpenia a smrti, noc v hrobe. Ale teraz je znova prvý deň – stvorenie začína odznova. „Buď svetlo!“ hovorí Boh „a bolo svetlo“. Ježiš vstáva z hrobu. Život je silnejší ako smrť. Dobro je silnejšie ako zlo. Láska je silnejšia ako nenávisť. Pravda je silnejšia ako lož. Tma predchádzajúcich dní je prežiaraná vo chvíli, keď Ježiš vstáva z hrobu a stáva sa on sám pravým Božím svetlom. Toto sa nevzťahuje iba na neho a na tmu tamtych dní. S Ježišovým zmŕtvychvstaním je svetlo znovu stvorené. On nás vtáhuje všetkých do seba, do nového života, zmŕtvychvstalého života a víťazí nad každou formou temnoty. On je novým Božím dňom, ktorý je určený pre každého z nás.

Ale ako sa to môže stať? Ako toto všetko môže prísť až k nám takým spôsobom, že neostane iba pri slovách, ale stane sa skutočnosťou, do ktorej sme začlenení? Skrze sviatosť krstu a vyznanie viery postavil Pán most, po ktorom k nám prichádza nový deň. Tomu, kto prijíma krst, Pán hovorí: *Fiat lux – buď svetlo*. Nový deň, deň nezničiteľného života prichádza aj k nám. Kristus ťa berie za ruku. Odteraz bude pri tebe stáť, a takto vstúpiš do svetla, do pravého života. Preto nazývala Cirkev v minulosti krst „*photismos*“ – osvietenie.

Prečo? Ozajstnou nebezpečnou tmou pre človeka je skutočnosť, že nevidí kam svet smeruje a odkiaľ pochádza, hoci je obdarovaný schopnosťou vidieť a skúmať materiálne veci, ktorých sa môže dotknúť. Kam smeruje náš život? Čo je dobré a čo je zlé? Temnota o Bohu a temnota v hodnotách je skutočným nebezpečenstvom pre náš život a všeobecne pre svet. Ak Boh a hodnoty, rozdiel medzi dobrom a zlom, ostanú v temnote, potom všetky osvietenia, ktoré dávajú nesmiernu moc, nielen že nie sú pokrokom, ale stávajú sa nebezpečenstvom, ktoré ohrozuje nás a svet. Dnes dokážeme osvietiť naše mestá tak oslnivo, že už nevidíme hviezdy na nebi. Nie je toto akýmsi obrazom problému toho nášho osvietenia? Materiálnym veciam rozumieme a dokážeme s nimi nepredstaviteľne veľa. Ale to, čo ich presahuje, Boha a dobro, už viac nevieme rozlíšiť. Kvôli tomu máme vieru, ktorá nám ukazuje Božie svetlo, skutočné osvietenie. Ona je vniknutím Božieho svetla do nášho sveta, otvorením našich očí v pravom svetle.

Drahí priatelia, chcel by som nakoniec pridať jednu myšlienku, týkajúcu sa svetla a osvietenia. Na Veľkonočnú vigíliu, v noci nového stvorenia, Cirkev ukazuje tajomstvo svetla prostredníctvom zvláštneho a jednoduchého symbolu: Veľkonočnej sviece – Paškálu. Je to svetlo, ktoré horí v znamení obety. Svieca vydáva svetlo tým, že sa sama stravuje. Tým, že dáva seba, dáva svetlo. Takto nádherným spôsobom predstavuje Veľkonočné

tajomstvo Krista, ktorý obetuje seba samého a tak dáva veľké svetlo. Druhá vec, o ktorej môžeme uvažovať je skutočnosť, že svetlom sviece je oheň. Oheň je sila, čo utvára svet, moc, ktorá premieňa. Oheň dáva teplo. Aj tu sa zjavuje Kristovo tajomstvo. Kristus, svetlo, je oheň, je plameň, ktorý spaľuje zlo, premieňajúc tak svet a nás samých. „Kto je blízko pri mne, je blízko ohňa“, znejú Ježišove slová, ktoré nám ponúka Origenes. Tento oheň je zároveň teplom, nie studeným svetlom, ale svetlom v ktorom sa stretávame s teplom a Božou dobrotou.

Exultet, Veľkonočný hymnus, ktorý diakon spieva na začiatku Veľkonočnej liturgie, nám veľmi jemným spôsobom poukazuje ešte jeden aspekt. Pripomína, že vosk je predovšetkým produktom práce včiel. Takto do hry vstupuje celé stvorenie. Vo vosku sa stvorenie stáva nositeľom svetla. Ale podľa Otcov je tu aj implicitný odkaz na Cirkev. Spolupráca živého spoločenstva veriacich v Cirkvi je ako spolupráca včiel. Buduje spoločenstvo svetla. Týmto spôsobom môžeme vo vosku vidieť odkaz na nás samých a naše cirkevné spoločenstvo, ktoré jestvuje preto, aby vo svete mohlo žiariť Kristovo svetlo.

V tejto chvíli prosíme Pána, aby nám dal zakúsiť radosť z jeho svetla, a aby sme sa sami stali nositeľmi tohto svetla. Nech prostredníctvom Cirkvi vstúpi do sveta jas Kristovej tváre (porov. LG 1). Amen -js-

Posolstvo Urbi et Orbi

Vatikán, 8. apríla (RV) - Na Veľkonočnú nedeľu Svätý Otec o 10:30 h slávil eucharistiu na Námestí sv. Petra, kde následne z lodžie Baziliky prednool svoje veľkonočné posolstvo a udelil požehnanie Urbi et Orbi.

Drahí bratia a sestry z Ríma a celého sveta!

„*Surrexit Christus, spes mea*“ – „Vstal Pán, Kristus, nádej moja“ (Veľkonočná sekvencia).

Nech vám všetkým zaznieva plesajúci hlas Cirkvi slovami, ktoré tento starodávny hymnus vkladá na pery Márie Magdalény, prvej, čo vo Veľkonočné ráno stretla vzkrieseného Krista. Bežala za ostatnými učeníkmi a s radostným srdcom im oznámila: „*Videla som Pána*“ (Jn 20,18). Aj my, potom, čo sme prešli púšťou pôstu a dní utrpenia, dnes víťazne voláme. „*Vstal z mŕtvych! Naozaj vstal z mŕtvych!*“.

Každý kresťan znova prežíva skúsenosť Márie Magdalény. Je to stretnutie, čo mení život: stretnutie s jediným mužom, ktorý nám dáva zakúsiť plnosť Božej dobroty a pravdy, ktorý nás vyslobodzuje zo zlého nie nejakým povrchným, chvíľkovým spôsobom, ale oslobodzuje nás radikálne, uzdravuje nás v plnosti a navracia nám našu dôstojnosť. Preto Mária Magdaléna nazýva Ježiša „*moja nádej*“, pretože on bol ten, kto jej umožnil znova sa narodiť a daroval jej novú budúcnosť, život dobrý a slobodný od hriechu. „*Kristus moja nádej*“ znamená, že každá moja túžba po dobre v ňom nachádza

skutočnú možnosť: s ním môžem dúfať, že sa môj život stane dobrým a plným, večným, pretože sám Boh sa priblížil natoľko, že vstúpil do našej ľudskej prirodzenosti.

Avšak i Mária Magdaléna, tak ako ostatní apoštolí, musela vidieť Ježiša, odmietnutého predstaviteľmi národa, zatknutého, bičovaného, odsúdeného na smrť a ukrižovaného. Muselo byť neznesiteľným vidieť stelesnené Dobro podriadené ľudskej zlomyseľnosti, Pravdu vysmievanú klamstvom, Milosrdenstvo zranené pomstou. Zdalo sa, že Ježišovou smrťou zlyhala nádej tých, čo mu dôverovali. Avšak táto nádej sa nikdy úplne nestratila: predovšetkým v srdci Panny Márie, Ježišovej matky, ostal horieť plamienok i v temnotách noci. Nádej v tomto svete je nezlučiteľná s tvrdosťou zla. Nie je to len múr smrti, ktorý jej kladie prekážky, ale ešte oveľa viac skutočnosti vyhrotené nenávisťou, pýchou, klamstvom a násilnosťou. Ježiš prešiel týmto smrteľným sprisaháním, aby nám otvoril cestu vedúcu do Kráľovstva života. V jednej chvíli sa zdalo, akoby bol Ježiš premožený: tma zahalila svet, Božie ticho bolo totálne, a zdalo sa, že slovo nádej je úplne zbytočné.

A zrazu, ráno prvého dňa po sobote, je hrob prázdny. Ježiš sa zjavuje Márii Magdaléne, iným ženám a učeníkom. Viera sa rodí ešte viac živá a silnejšia ako kedykoľvek predtým. Už nepremožiteľná, pretože je postavená na rozhodujúcej skúsenosti: „Smrť a život sa stretli / v obdivuhodnom zápase. / Pán života bol mŕtvy, / ale teraz, živý, triumfuje“. Znak zmŕtvychvstania dosvedčujú víťazstvo života nad smrťou, lásky nad nenávisťou, milosrdenstva nad pomstou: „Hrob živého Krista, / sláva vzkrieseného Krista, / a anjeli, ktorí sú jeho svedkami, / šatka a jeho plachty“.

Drahí bratia a sestry! Ak Ježiš vstal z mŕtvych, preto – ale iba preto – sa udialo niečo skutočne nové, čo mení stav človeka a sveta. Preto je Ježiš ten, komu môžeme úplne dôverovať. Nie len jeho posolstvu, ale práve Jemu, pretože ako vzkriesený už nepatrí do minulosti, ale je prítomný dnes, živý. Kristus je osobitným spôsobom nádejou a útechou pre kresťanské spoločenstvá, ktoré sú kvôli viere ťažko skúšané diskrimináciou a prenasledovaním. Prostredníctvom svojej Cirkvi stojí, ako sila nádeje, blízko pri každom ľudskom utrpení a znášaní nespravodlivosti.

Vzkriesený Kriste, daruj nádej Blížkemu východu, aby členovia všetkých etník, kultúr a náboženstiev tohto regiónu spolupracovali na budovaní spoločného dobra a rešpektovaní ľudských práv. Aby sa osobitne v Sýrii zastavilo krviprelievanie a bezodkladne sa nastúpilo na cestu vzájomného rešpektu, dialógu a zmierenia, ako k tomu vyzýva aj medzinárodné spoločenstvo. Nech mnohí utečenci z tejto krajiny a tí, ktorí potrebujú humanitárnu pomoc, nájdú prijatie a solidarnosť, aby si mohli uľahčiť vo svojom utrpení. Nech Veľkonočné víťazstvo povzbudí iracký národ, aby vynaložil maximálne úsilie pokročiť na ceste stability a rozvoja. Nech vo Svätej zemi, Izraelčania a Palestínčania znova pokračujú s odvahou v mierovom procese.

Nech Pán, víťaz nad zlom a smrťou, podporuje kresťanské komunity na Africkom kontinente, nech im dá nádej v zápase s ťažkosťami, nech ich urobí budovateľmi pokoja a tvorcami rozvoja spoločnosti, do ktorej patria.

Vzkriesený Ježišu, poteš trpiace národy Afrického rohu a vzbud' v nich túžbu po zmierení; pomôž oblasti Veľkých Jazier, Sudánu a Južnému Sudánu a daruj ich obyvateľom silu odpustenia. Nech oslávený Kristus daruje pokoj a stabilitu Mali, ktoré sa nachádza v chúlостivej politickej situácii. Nigérii, ktorá sa v uplynulých mesiacoch stala divadlom krvavých teroristických útokov, nech veľkonočná radosť prinesie potrebnú energiu na vybudovanie pokojnej spoločnosti, ktorá rešpektuje náboženskú slobodu svojich občanov.

Požehnanú Veľkú noc!

Príhovor Benedikta XVI. pred modlitbou Regina Coeli



Vatikán (9. apr. 2012, RV) – Modlitba Raduj sa nebies kráľovná zaznela na nádvorí apoštolského paláca v Castel Gandolfe, kam Svätý Otec odišiel po včerašom požehnaní Urbi et orbi. Ešte pred samotnou mariánskou modlitbou sa Benedikt XVI. prihovril veriaciom:

Drahí bratia a sestry!

Pondelok po Veľkej noci je v mnohých krajinách voľným dňom, kedy sa ide na prechádzku do prírody alebo na návštevu vzdialenejších príbuzných, aby sa rodina zišla spolu. Ale chcel by som, aby v mysli a srdciach kresťanov bol vždy motív tohto voľného dňa, a síce vzkriesenie Krista, rozhodujúce tajomstvo našej viery. Ako píše sv. Pavol Korint'anom, naozaj «ak Kristus nevstal, márne je naše kázanie, márna je naša viera» (porov. 1Kor 15, 14). Teda v tieto dni je dôležité opäť čítať príbehy o vzkriesení Krista, ktoré nachádzame v štyroch evngeliách. Ide o rozprávania, ktoré odlišnými spôsobmi predstavujú stretnutia učeníkov so vzkrieseným Ježišom, a tak nám dávajú možnosť meditovať nad touto podivuhodnou udalosťou, ktorá zmenila dejiny a dala zmysel existencii každého človeka.

Udalosť vzkriesenia ako taká nie je evngelistami popísaná. Zostáva mystériom, nie v zmysle menšej reálnosti, ale tajomnosti, mimo dosahu nášho poznania:

ako svetlo také jasné, že nemôžeme naň hľadiet očami, lebo by sme oslepli. Príbehy však začínajú na úsvite dňa po sobote, keď ženy išli k hrobu a zistili, že je otvorený a prázdny. Svätý Matúš hovorí aj o zemetrasení a o anjeli, ktorý odvalil veľký kameň a sadol si naň (porov. Mt 28, 2). Keď ženy prijali od anjela zvesť o vzkriesení, plné strachu a radosti bežali, aby oznámili novinu učeníkom, a práve v tej chvíli sa stretli s Ježišom, padli na kolena a klaňali sa mu, a on im povedal: «Nebojte sa! Chod'te, oznámte mojim bratom, aby šli do Galiley; tam ma uvidia» (Mt 28, 10). Vo všetkých evanjeliách majú ženy veľký priestor v rozprávaní o zjavení vzkrieseného Ježiša, ako aj o utrpení a smrti Ježiša. V tých časoch svedectvo žien v Izraeli nemalo oficiálnu, právnu hodnotu, ale ženy zažili skúsenosť zvláštneho zjednotenia s Pánom, ktorá je rozhodujúcou pre praktický život kresťanského spoločenstva, a to vždy, v každej dobe, a nielen na začiatku cesty Cirkvi. Delikátnym a jedinečným príkladom tohto vzťahu s Ježišom, osobitne v jeho Veľkonočnom tajomstve, je prirodzene Mária, Pánova Matka. Práve prostredníctvom premieňajúcej skúsenosti Veľkej noci jej Syna sa Panna Mária stáva aj Matkou Cirkvi, teda každého veriaceho, celého spoločenstva. Dnes sa na ňu obraciame a vzývame ju ako Regina Coeli, Kráľovnú neba modlitbou, ktorú nám predkladá tradícia namiesto Anjel Pána počas tohto Veľkonočného obdobia. Mária nech nám pomôže zažiť skúsenosť živej prítomnosti vzkrieseného Pána, ktorý je prameňom nádeje a pokoja. -jak-/ foto RV

Kuba uznala Veľký piatok ako štátny sviatok

Vatikán, 2. apríla (TS ČBK) – Kuba uznala Veľký piatok ako štátny sviatok. Pracovné voľno mimoriadne schválila priamo vláda; definitívne rozhodnutie o trvalom zavedení tohto dňa do zoznamu voľných dní patrí kompetentným štátnym úradom. Podobný spôsobom vyhlásil v decembri 1997 vtedajší kubánsky prezident Fidel Castro štátny sviatok Božie narodenie. Tento krok predchádzal návšteve bl. Jána Pavla II. na ostrove v januári 1998 a neskôr získal potvrdením kubánskych úradov trvalú platnosť. Prinášame vyhlásenie hovorcu Svätej stolice P. Federica Lombardiho, ktorý o rozhodnutí ustanoviť Veľký piatok na Kube štátnym sviatkom informoval novinárov v nedeľu 1. apríla 2012.

„Skutočnosť, že kubánske úrady okamžite prijali žiadosť Svätého Otca, ktorú adresoval pri svojej nedávnej návšteve Raúlovi Castroví a ustanovil Veľký piatok štátnym sviatkom, je iste veľmi pozitívny signál. Svätá stolica dúfa, že tento krok podporí účasť na radostných oslavách veľkonočných sviatkov, a bude i po návšteve Svätého Otca naďalej niesť plody pre dobro Cirkvi a všetkých Kubáncov,“ hovorí P. Lombardi. TS ČBK

Vatikán bude financovať poľnohospodársky projekt na Kube

Vatikán, 2. apríla (RV) – Pápežská rada Cor Unum bude financovať nový projekt zameraný na rozvoj poľnohospodárstva v dvoch diecézach na Kube. Ide o prvý konkrétny výsledok návštevy Benedikta XVI. na karibskom ostrove. Členom oficiálnej delegácie, ktorá ho počas cesty sprevádzala, bol aj kardinál Robert Sarah, predseda Cor Unum. Ten na Kubu cestoval, aby sa s miestnymi biskupmi dohodol na prijatí možných opatrení v prospech tamojšieho obyvateľstva. Projekt financovaný Vatikánom je podľa kardinála „konkrétnym vyjadrením pápežovej lásky voči potrebám kubánskeho ľudu“. Ako ďalej uviedol, láska zjednocuje všetkých ľudí, ako aj človeka a Boha, preto bol pápež v Mexiku a na Kube ako pútnik lásky. Rovnako má aj Cirkev poslanie zjaviť túto lásku ľuďom: „Láska sa nedáva ako niečo za niečo. Nie je výrazom individuálneho egoizmu, je vyjadrením Božej lásky. Je teda úlohou Cirkvi objavovať prostredníctvom jej svedectva Božiu lásku, ktorá plodí lásku.“ -mf-

Samozvaní ukrajinskí biskupi majú neplatnú biskupskú vysviacku

Vatikán, 29. marca (RV) - Kongregácia pre náuku viery vydala oficiálne vyhlásenie, v ktorom neuznáva platnosť biskupských vysviacok Eliáša Dohnala OSBM, Markiana V. Hitiuka OSBM, Metoděja R. Špiřika OSBM a Roberta Oberhausera. Ide o samozvaných gréckokatolíckych „biskupov“ v ukrajinskom Pidhirici. Kongregácia v oznámení zároveň uvádza, že po dlhom študovaní tejto kauzy neuznáva ani prípadné vysviacky, ktoré títo samozvaní biskupi vykonali alebo v budúcnosti vykonajú.

Neuznanie vysviacky kongregácia zdôvodňuje tým, že vlastní dokumenty, ktoré spochybňujú ich plnú platnosť. Zároveň vyhlasuje, že na základe ich pretrvávajúceho falošného obviňovania cirkevných autorít, predovšetkým predstaviteľov Svätej stolice a miestnej Ukrajinskej cirkvi, ich zatvrdilého konania, spôsobujúceho zmätok a rozdelenie v Božom ľude, bola potvrdená exkomunikácia týchto samozvaných „biskupov“ na základe Kódexu kánonov východných cirkví 1459 §1.

Kongregácia svojím vyhlásením upozorňuje veriacich, predovšetkým tých krajín, z ktorých exkomunikovaní pochádzajú, že sa pod všetkými kánonickými dôsledkami nesmú pripájať k tejto skupine, ktorá je mimo spoločenstva s Cirkvou. Veriaci sú pozvaní, aby sa modlili za členov tejto skupiny, aby sa vrátili do plného spoločenstva s Katolíckou cirkvou. RV, js

Benedikt XVI.: Vzkriesený Kristus mení srdcia učeníkov

Vatikán, 4. apríla (RV) – Napriek chladnému a veternému počasiu sa generálna audiencia konala na Námestí sv. Petra. V katechéze Svätý Otec poukázal na veľkonočné udalosti, ktoré zmenili srdcia Ježišových učeníkov.

Drahí bratia a sestry,

bezprostredne po Veľkonočných sláveniach je naše stretnutie plné duchovnej radosti – i keď obloha je zamračená, v srdci máme radosť z Veľkej noci, istotu o Kristovom Vzkriesení, ktoré definitívne porazilo smrť. Chceme vám na začiatku všetkým ešte raz zaželať všetko dobré k Veľkej noci: vo všetkých príbytkoch a vo všetkých srdciach nech znovu zaznie radostná správa o Kristovom Vzkriesení, a všetkým nech prinesie novú nádej.

V tejto katechéze by som chcel poukázať na to, akú zmenu Ježišova Pascha spôsobila v jeho učeníkoch. Začnime dňom Vzkriesenia. Učeníci sú zatvorení v dome z obavy pred Židmi (porov. Jn 20,19). Strach im preniká srdce a bráni, aby vyšli von, v ústrety životu. Učiteľa viac niet. Spomienka na jeho utrpenie ich naplnia neistotou. Ježišovi však na jeho učeníkoch záleží a chystá sa splniť sľub, ktorý im dal pri Poslednej večeri: „Nenechám vás ako siroty, prídem k vám“ (Jn 14, 18). Toto hovorí aj nám, a aj v ťažkých časoch. Nenechám vás ako siroty. Strastiplná situácia učeníkov sa radikálne mení, keď prichádza Ježiš. Prichádza cez zatvorené dvere, zastane uprostred a odovzdá im pokoj, ktorý sprostredkuje istotu: „Pokoj vám“ (Jn 20, 19). Je to bežný pozdrav, ktorý ale teraz získava nový význam, lebo vyvoláva vnútornú premenu; je to Veľkonočný pozdrav, čo zaháňa všetok strach. Pokoj, ktorý prináša Ježiš, je spásanosným darom, ktorý prisľúbil počas svojej rozlúčkovej reči: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestraňuje“ (Jn 14, 27). V deň Vzkriesenia Pán daruje pokoj v plnosti, a tento pokoj sa pre celé spoločenstvo apoštolov stáva prameňom radosti, víťazstvom a istotou o tom, že na Boha sa možno spoľahnúť. Nech sa vám srdce neobáva a nech nemá strach - to hovorí aj nám.

Po tomto pozdrave Ježiš ukazuje svojim učeníkom rany na rukách a na boku (por. Jn 20, 20), znaky toho, čo sa stalo a čo nemožno zrušiť: jeho ľudská prirodzenosť zostáva „ranená“. Zmyslom tohto gesta je potvrdiť novú skutočnosť Vzkriesenia: Kristus, ktorý je teraz medzi svojimi, je reálna osoba, ten istý Ježiš, ktorý bol pred tromi dňami pribitý na kríž. A tak v žiarivom jase Paschy, v stretnutí so Vzkrieseným učeníci pochopia spásanosný zmysel jeho utrpenia a smrti. Od smútku a strachu prechádzajú k plnej radosti. Smútok nad Ježišovými ranami sa stáva prameňom radosti. Radosť, ktorá sa im rodí v srdci, vychádza z toho, že „videli Pána“ (Jn 20, 20). A on im znovu hovorí: „Pokoj vám“ (v. 21). Je už zrejmé, že toto nie je len pozdrav. Je to dar - ten dar, ktorý Vzkriesený dáva svojim priateľom, a ktorý

je zároveň ich poslaním: tento pokoj, ktorý Ježiš získal svojou krvou, je pre nich, ale aj pre všetkých - a učeníci ho majú zaniest' celému svetu. Kristus dodáva: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielam vás“ (ibid). Vzkriesený Ježiš sa vrátil k učeníkom, aby ich vyslal. Dokončil svoje dielo vo svete, a teraz je rad na nich, aby zasievali vieru do srdca - aby tak Otec, poznaný a milovaný, mohol znovu zhromaždiť všetky svoje roztratené deti. Ale Ježiš vie, že v jeho učeníkoch je ešte nemálo strachu. Preto nad nimi robí gesto vdychnutia a oživuje v nich svojho Ducha (por. Jn 20, 22); toto gesto je znakom nového stvorenia. S darom Ducha Svätého, ktorý pochádza od Vzkrieseného Krista, naozaj začína nový svet. Poslanie učeníkov konať misijné dielo je začiatkom cesty pre ľud novej zmluvy, ľud, ktorý verí v Neho a v jeho spásanosné dielo, ľud, ktorý vydáva svedectvo o pravde vzkriesenia. Táto novosť života, ktorý má svoj pôvod v Pasche a viacej neumiera, sa šíri všade, aby tŕne hriechu, ktoré zraňujú ľudské srdce, dali priestor výhonkom milosti, Božej prítomnosti a jeho lásky, čo víťazí nad hriechom a smrťou.

Drahí priatelia, aj dnes Vzkriesený Kristus vchádza do našich domov a do našich srdca, i keď dvere má niekedy zatvorené. Vchádza s darom radosti a pokoja, života a nádeje, s darmi, ktoré tak veľmi potrebujeme pre naše ľudské a duchovné znovuzrodenie. Len on môže odvaliť tie náhrobné kamene, ktoré človek neraz kladie na svoje city, na svoje vzťahy, na svoje chovanie; kamene, čo ťažia ako smrť: rozdelenie, nepriateľstvo, hnev, závisť, nedôverčivosť, ľahostajnosť. Len on, Živý, môže dať zmysel našej existencii a pomôcť na nohy tomu, kto je unavený a smutný, strápený a bez nádeje. Práve toto zažili dvaja učeníci, čo v čase Paschy putovali z Jeruzalema do Emauz (por. Lk 24, 13-35). Hovorila o Ježišovi, ale ich „smutná tvár“ (por. v. 17) prezrádza sklamané nádeje, neistotu a zatrpknutosť. Odišli zo svojho kraja, aby nasledovali Ježiša a jeho priateľov a objavili novú skutočnosť, v ktorej odpustenie a láska už neboli len slovami, ale dotykem konkrétnej ľudskej existencie. Ježiš z Nazareta všetko obnovil a zmenil ich život. Teraz je však mŕtvy a všetko sa zdá skončené.

Náhle však už nie sú na ceste dvaja, ale traja pútnici. Ježiš sa pripája k dvom učeníkom a kráča s nimi, no oni ho nedokážu spoznať. Iste, počuli hlasy o jeho vzkriesení, veď aj sami o tom hovoria: „Niektoré ženy nás aj naľakali. Pred svitaním boli pri hrobe, a keď nenašli jeho telo, prišli a tvrdili, že sa im zjavili anjeli a hovorili im že on žije“ (v. 22-23). No ani toto nestačilo, aby ich presvedčilo, pretože „jeho nevideli“ (v. 24). Ježiš teda s trpezlivosťou „počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (v. 27). Vzkriesený vysvetľuje učeníkom Sväté Písmo a ponúka im aj najdôležitejší kľúč pre jeho pochopenie, teda seba samého a svoje paschálne tajomstvo: jemu

Písma vydávajú svedectvo (por. Jn 5, 39-47). Zmysel všetkého, Zákona, Prorokov i Žalmov sa zrazu otvára a stáva sa jasným pre ich oči. Ježiš im otvoril srdcia pre zmysel Písem (por. Lk 24, 45).

Medzitým prišli do dediny, pravdepodobne do domu, kde bývali. Cudzinec „sa tváril, že ide ďalej“ (v. 28), ale potom sa u nich zastavil, lebo naň naliehal: „Zostaň s nami“ (v. 29). Aj my by sme stále znovu mali na Pána naliehať: „Zostaň s nami.“ «Keď sedel s nimi pri stole, vzal chlieb, dobrorečil, lámal ho a podával im ho» (v. 30). Odkaz na gesta, ktoré Ježiš urobil pri Poslednej večeri, je tu viac ako zrejmý. «Vtom sa im otvorili oči a spoznali ho» (v. 31). Ježišova prítomnosť, najskôr skrze slová a potom prostredníctvom gesta lámania chleba, umožňuje učeníkom, aby ho spoznali a oni teraz celkom novým spôsobom prežijú to, čo už okúsili, keď s ním predtým kráčali po ceste: „Či nám nehořelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma“ (v. 32). Táto udalosť nám naznačuje dve „privilegované miesta“, kde môžeme stretnúť Ježiša, ktorý pretvára náš život: počúvanie Slova v spoločenstve s Kristom a lámanie Chleba; dve miesta, ktoré sú hlboko medzi sebou spojené, lebo „Slovo a Eucharistia patria tak intímne spolu, že nemožno pochopiť jedno bez druhého: Božie slovo sa stáva sviatosným telom v eucharistickej udalosti“ (Verbum Domini 54-55).

Po tomto stretnutí obaja učeníci bez meškania «vstali a vrátili sa do Jeruzalema, kde našli zhromaždených Jedenástich a iných s nimi a tí im povedali: „Pán naozaj vstal z mŕtvych a zjavil sa Šimonovi!“ » (vv. 33-34). V Jeruzaleme sa dozvedeli správu o Ježišovom zmŕtvychvstaní a aj oni sami porozprávali vlastnú skúsenosť, planúcu láskou ku Vzkriesenému, ktorý im otvoril srdcia pre nezadržateľnú radosť. Boli - ako hovorí sv. Peter - „vzkriesením Ježiša z mŕtvych znovuzrodení pre živú nádej“ (por. 1 Pt 1,3). Znovu sa v nich rodí entuziazmus viery, láska pre spoločenstvo, potreba hovoriť o dobrej správe. Učiteľ vstal z mŕtvych a s ním vstal z mŕtvych aj život samotný: svedčiť o tejto udalosti sa pre nich stáva neodkladnou nevyhnutnosťou.

Drahí priatelia, Veľkonočný čas nech je pre všetkých vhodnou príležitosťou s radosťou a entuziazmom znovu objaviť pramene viery. Prítomnosť Vzkrieseného medzi nami. Treba absolvovať tú istú cestu, ktorú Ježiš prešiel s dvomi učeníkmi z Emauz: skrze znovuobjavenie Božieho Slova a Eucharistie. Ísť s Pánom a nechať si otvoriť oči pre pravý zmysel Písma a pre jeho prítomnosť pri lámaní chleba. Vrcholom tohto putovania, tak vtedy ako aj dnes, bolo Eucharistické spoločenstvo: v spoločenstve nás Ježiš živí svojím telom a krvou, aby mohol byť prítomný v našom živote, aby nás obnovil, aby nás oživil silou Ducha Svätého.

Na záver, skúsenosť učeníkov nás pozýva, aby sme sa zastavili nad zmyslom Veľkej noci pre nás. Dovoľme vzkriesenému Ježišovi, aby nás stretol! On, živý a

pravý je vždy prítomný uprostred nás; kráča s nami, aby viedol náš život, aby otváral naše oči. Majme dôveru ku Vzkriesenému, ktorý má moc dať nám život a znovuzrodiť nás ako Božích Synov, schopných viery a lásky. Viera v neho pretvára náš život: oslobodzuje ho od strachu, dáva mu nádej a oživuje ho tým, čo dáva plný zmysel celej existencii: Láskou Božou. Ďakujem.

Medzi pútnikmi, ktorí sa zúčastnili Generálnej audiencie bol aj Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup, spolu so 40 kňazmi Nitrianskej diecézy, ktorí su v týchto dňoch v Ríme v rámci púte Po stopách sv. Cyrila a Metóda. „S láskou pozdravujem veriacich zo Slovenska, osobitne Púť kňazov Nitrianskej diecézy k hrobu svätého Cyrila, vedenú pánom biskupom Viliamom Judákom, ako aj pútnikov z Eliášoviec. Bratia a sestry, vaša návšteva Ríma počas Veľkonočnej oktávy nech je pre každého z vás príležitosťou na pravú duchovnú obnovu. Oslávený Pán nech vás sprevádza svojim pokojom. Rád vás žehnám. Pochválený buď Ježiš Kristus!“, odkázal im Benedikt XVI. **Preložil: Martin Kramara**

COMECE a KEK apelujú vo vyhlásení za väčšiu náboženskú slobodu

Belgicko, 3. apríla (RV) – „Rešpektovanie náboženskej slobody je srdcom spolunažívania v Európe a tým, čo umožní jednotu v rôznosti“ – toto sa uvádza v spoločnom vyhlásení Komisie biskupských konferencií Európskej únie (COMECE) a Konferencie európskych cirkví (KEK). Vyhlásenie vydali v závere seminára o náboženskej slobode, ktorý sa konal koncom minulého týždňa v Bruseli. „V každej krajine, kde sa právo ľudí na slobodu náboženského vyznania porušuje alebo dokonca potláča, je v ohrození spoločnosť sama, pretože sloboda náboženstva je teraz dôležitým ukazovateľom pre hodnotenie dodržiavania základných práv v plnej výške,“ píše sa vo vyhlásení. Preto sa výzva KEK a COMECE obracia na EÚ, aby dôslednejšie „monitorovala porušovanie tohto práva v rámci kontinentu, ako aj po celom svete“. V mnohých krajinách, napriek garantovaniu náboženskej slobody, fakty poukazujú na utlačanie náboženských menšín. Úloha náboženstva vo verejnej sfére musí byť chránená pred útokmi, ktoré predstavujú porušenie náboženskej slobody. Preto je dôležité „uznať pozitívnu úlohu, ktorú zohráva náboženstvo vo verejnom živote a v spoločnosti“, uvádza sa v závere spoločného vyhlásenia COMECE a KEK. **-jak-**

Obvinenie írskeho kňaza zo zneužívania bolo neopodstatnené

Írsko, 4. apríla (TK KBS/RV CZ) – Írsky kňaz, ktorého neprávom obvinili zo sexuálneho zneužívania neplnoletých, sa vracia späť do duchovnej služby. „Prerušenie kňazskej služby v prípade obvinenia ešte neznamená, že dotýčny naplnil skutkovú podstatu činu. Ide iba o predbežné opatrenie, ktoré je potrebné v súvislosti s bezpečím a prospechom detí, ktoré musí byť prvoradou starosťou, ak je vznesené obvinenie,“ hovorí arcibiskup Dermot Clifford z diecézy Cashel a Emly v sprievodnom liste, ktorým vo farnosti Cappawhite uviedol späť do služby otca Tadhge Furlonga, ktorý v tejto farnosti slúžil 36 rokov.

„Stiahnuť sa do ústrania je pre nevinného kňaza nemalá osobná obeta,“ hovorí arcibiskup Clifford. Otec Furlonge tak urobil pred dvomi rokmi v máji 2010, keď odišiel zo služby a podrobil sa vyšetrovaniu. Bolo tak možné urobiť podrobné vyšetrovanie celého prípadu. Výsledky boli skúmané konzultačnou radou, ktorú ustanovila Írská národná rada pre ochranu detí v Katolíckej cirkvi. Tá potvrdila, že „obvinenie bolo úplne neopodstatnené“. Arcibiskup Clifford ďalej vo svojom liste napísal, že neprávom obvinený kňaz obstál v tejto dlhšej skúške s výnimočnou dôstojnosťou a odvahou. Vo svojom poďakovaní tento pastier píše, že „arcidiecéza Cashel a Emly bude naďalej zdôrazňovať a povzbudzovať kultúru bdelosti na poli ochrany detí. Je na nás všetkých, aby sme ako jednotlivci, ako farské komunity a ako spoločnosť ručili za najvyšší štandard opatrení na ochranu neplnoletých.“

-ml-

zia medzinárodné sankcie, ak nezastaví obchodovanie s ľuďmi. Jezuitská služba utečencom – podľa agentúry Fides – zverejnila aj sťažnosť o podozrení z podpaľáctva, ku ktorému došlo 24. marca. Išlo o sériu požiarov v niektorých táborech pre vysídlené osoby v hlavnom meste Haiti Port au Prince. Za požiarmi sú pravdepodobne niektorí vlastníci pozemkov, na ktorých boli zriadené tábory pre vysídlené osoby, tzv. stanové mestá po zemetrasení z 12. januára 2010, čo znamenalo vyhnanie vysídlených osôb.

-jak-

V Bazilike sv. Petra pohrebné obradu za kardinála Daouda

Vatikán, 11. apríla (RV) – V Bazilike sv. Petra vo Vatikáne sa v utorok 10. apríla konali pohrebné obrady za zosnulého kardinála Ignáca Moussa I. Daouda. Emeritný sýrsky patriarcha Antiochie zomrel minulú sobotu vo veku 89 rokov v Ríme. Pohrebným obradom predsedal dekan kardinálskeho kolégia kardinál Angelo Sodano. Zosnulého patriarchu vo svojej homílii označil za „svedka jednoty kresťanov, ktorý celý svoj život venoval službe Cirkvi“. Telesné pozostatky kardinála Daouda budú prevezené do libanonského Bejrútu, kde bude pochovaný po boku svojich predchodcov sýrskych patriarchov.

Ignác Moussa I. Daoud bol v roku 1998 zvolený za Sýrskoho patriarchu Antiochie. Pápež Ján Pavol II. ho v roku 2000 vymenoval za prefekta Kongregácie pre východné cirkvi. Tento úrad zastával do roku 2007. Ten istý pápež ho v konzistóriu, ktoré sa konalo 21. februára 2001, kreoval za kardinála.

-js-

Proti obchodovaniu s ľuďmi na Haiti protestujú Jezuiti

Haiti, 2. apríla (RV) – Vyše tritisíc Hait'ánov (3 353), z toho 1 032 žien a 345 detí, sa podľa štatistík z februára tohto roka stalo obeťou obchodovania s migrantmi na severnej hranici medzi Haiti a Dominikánskou republikou. Túto správu priniesla Jezuitská služba utečencom JRS z Ouanaminthena Haiti, ktorá hovorí o náraste tohto fenoménu. Medzi trafikantmi – ako uvádza agentúra Misna – sú aj ženy, ktoré predstierajú, že sú matkami obchodovaných detí, na ktoré ich praví rodičia stratili stopu. Stále častejšie sa na obchod využíva lokalita Mechoru a Capotile, ktoré sú bez kontroly zo strany orgánov oboch krajín. Nárast obchodovania na severnom pohraničí viedol k uzavretiu mosta na hranici stanovenej Santom Domingom.

Komisia pre ľudské práva v oblasti severne od Dominikánskej republiky opakovane varovala, že krajine hro-

Biskupi USA začali kampaň na obranu náboženskej slobody

USA, 2. apríla (CNA) – Biskupi USA začali celoštátnu modlitebnú kampaň na obranu náboženskej slobody pred najnovšími hrozbami, ako je federálny zákon o antikoncepcii. Kampaň sa sústreďí okolo novo vydannej „Modlitby za náboženskú slobodu“, ktorá žiada Boha, aby dal priechod „jasnému a jednotnému hlasu“ tých, ktorí sa zhromažďujú k obrane práv svedomia „v tejto rozhodujúcej hodine v dejinách nášho národa“. Na kampaň vyzvali biskupi na zasadnutí, ktoré sa uskutočnilo v marci vo Washingtone

Ponúkajú tiež prílohu s pokynmi, ako sa obrátiť na členov Kongresu a požiadať ich o podporu právnych predpisov na ochranu náboženskej slobody a práv svedomia na základe zákona o zdravotnej starostlivosti. -js-

Kvetný víkend - mladí prijali pozvanie k prežitiu kresťanskej radosti

Vo viacerých diecézach sa počas Kvetného víkendu (od 30. do 1. apríla) konali jednodňové alebo celovíkendové stretnutia mladých, ktorých mottom bol citát „Ustavične sa radujte v Pánovi!“.

Kvetný víkend mladých Banskobystrickej diecézy bol bránou Veľkého týždňa

Kvetný víkend 2012 v Banskej Bystrici vyvrcholil 1. apríla dopoludňajšou slávnostnou omšou mladých diecézy s J. Em. kardinálom Jozefom Tomkom v hradnom Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie. Otec kardinál mladých postavil pred výzvu zaujať postoj viery, zároveň ale zdôraznil, že človek stále stojí pred dobrotivým pohľadom milujúceho Boha Ježiša Krista, ktorý je bohatý na milosrdenstvo.

Kardinál počas bohoslužby pozdravil aj prítomných koncelebrantov, diecézneho administrátora Mons. Mariána Bublince, rektora Kňazského seminára Jána Viglaša, oboch banskobystrických dekanov Mons. Jaroslava Pechu i Mons. Jána Krajčíka, kňazov v duchovnej službe mladým Martina Ďuračku, Petra Sekereša, Borisa Brutovského a viacerých kňazov z banskobystrických farností.

„Dnes začíname Veľký týždeň“, uviedol kardinál Tomko a pokračoval: „liturgia nám predstavuje dve rozdielne zhromaždenia ľudí v Jeruzaleme.“ Jedným z nich je zástup pútnikov, ktorí s palmami sprevádzajú Ježiša a jeho učeníkov. Druhá skupina sa prejaví o niekoľko dní, keď zvolaním „ukrižuj“ bude žiadať od nerozhodného rímskeho prokurátora Piláta, aby zabil Ježiša. „Pred Ježišom Kristom sa aj my nachádzame v situácii jeruzalemských pútnikov,“ pokračoval kardinál Jozef Tomko. „Nemôžeme si namýšľať, že pred Bohom sa môžeme skrývať so svojou farbou,“ povedal otec kardinál a dodal: „čo mu svojim životom budeme kričať do očí?“ Prítomných nielen mladých, ale aj veriacich z banskobystrických farností ďalej ubezpečil, že Kristus, ktorý osobne zomrel za každého človeka, každého i osobne miluje, niet teda hriešnika, ktorý by nemohol dosiahnuť odpustenie.

V úvode slávnostnej omše Kvetnej nedele pána kardinála Tomku privítal Andrej Darmo, duchovný správca Diecézneho centra mládeže. Darmo poznamenal, že tohtoročná je už 18. spoločná Kvetná nedeľa mladých Banskobystrickej diecézy.

Účastníkov na trojdňovom programe Kvetného víkendu privítal v piatok pri večernej svätej omši

Mons. Marián Bublinc, diecézny administrátor. Mons. Bublinc ich okrem iného povzbudil v súvislosti s mottom víkendu „Ustavične sa radujte v Pánovi!“ (Flp 4,4). „Šťastie znamená zobrať kríž s láskou,“ povedal diecézny administrátor a pokračoval, že s Bohom sa víťazi a víťazi majú vždy radosť. Ako však podotkol, ani Krista v tomto pozemskom živote neminul kríž, avšak Boh je milujúci Otec, ktorý dáva silu modliacemu sa.

Spoločný čas s diecéznym administrátorom strávili účastníci Kvetného víkendu i nezaregistrovaná verejnosť aj v sobotu večer počas vigílie. Tú tvorila Bohoslužba slova v Kostole Nanebovzatia Panny Márie s chválovým sprievodom kapely Lámačské chvály. Súčasťou vigílie boli otázky mladých adresované Mons. Bublincovi. Ten ich pri jednej z odpovedí opäť povzbudil vo zvládání ťažkostí života: „môžem žiť s takpovediac oslávenými ranami, ktoré mi uštedril život, pretože s Kristom môžem zvíťaziť.“ Medzi povzbudeniami, ktoré administrátor vyslovil, bolo aj úprimne odovzdať Pánovi vo svätej spovedi všetko, čo trápi.

Zdroj: Zuzana Juhaniaková



BRATISLAVA – VIKVETFEST

Od 30. marca do 1. apríla sa v Bratislave uskutočnilo stretnutie mládeže Bratislavskej arcidiecézy s názvom „VIKVETFEST 2012“. Zúčastnilo sa na ňom približne 600 mladých ľudí z hlavného mesta i blízkeho okolia. Nechýbali ani účastníci z Banskobystrickej a Žilinskej diecézy a Trnavskej arcidiecézy. Hlavný program stretnutia prebiehal na pôde Univerzitného pastoračného centra sv. Jozefa Freinademetza v Mlynskej doline. Celé stretnutie sa nieslo v duchu motta „Ustavične sa radujte v Pánovi“ Fil 4,4.

Hodnotné workshopy v podaní zaujímavých hostí, ako napríklad Jaroslav Max Kasparů, Boris Rakovský, p. Félix Ján Tkáč, OFM Cap, Lucia Hidvéghyová, Marian Králik, Ján Gero, Martin Neslušán, Tóno Guth, manželia Buriankovci, zaujali mnohých mladých ľudí.

Organizátori medzi sebou privítali aj novovymenovaného pomocného biskupa Bratislavskej arcidiecézy Mons. Jozefa Hal'ka, ktorý odpovedal na zvedavé otázky účastníkov. Sobotný večer sa niesol v znamení chvál a vystúpení skupiny 30tri, Regiment a Felice. Silný vietor v nedeľu ráno donútil iniciátorov akcie presunúť ranné chvály v podaní skupiny eSPé z českého nádvoria Bratislavského hradu do priestorov

Bratislavského seminára. Tú sa mladým prihovorila starostka mestskej časti Bratislava Staré mesto Tatiana Rosová. Vyvrcholením celého stretnutia bola svätá omša s bratislavským arcibiskupom a metropolitom Mons. Stanislavom Zvolenským v Dóme sv. Martina.

Kvetný víkend má aj sociálny rozmer a učí mladých podeliť sa s inými zo svojim nadbytkom. Vďaka štedrosti účastníkov festivalu kvetného víkendu bude môcť mladá študentka z Haiti Charleut Guerdji pokračovať v štúdiu na strednej škole. V projekte Slovenskej Katolíckej Charity – Adopcia na diaľku si Charleut Komisia pre mládež Bratislavskej arcidiecézy takmer na 2 roky adoptovala.

Zdroj: Petra Baňkosová

Mládež v uniformách na Kvetnú nedeľu v Katedrále sv. Šebastiána

Študenti Akadémie ozbrojených síl z Liptovského Mikuláša, Policajnej akadémie a Stredných odborných škôl Policajného zboru z Bratislavy a Pezinku spolu s mládežou rodín príslušníkov OS a OZ SR vstúpili na v liturgickom sprievode s ratolesťami v rukách do Katedrály sv. Šebastiána v Bratislave – Krasňanoch. S ordinárom OS a OZ SR Mons. Františkom Rábekom, jeho vikármi a vojenskými a policajnými kaplánmi zároveň oslávili 27. Svetový deň mládeže.

Mládež v uniformách sa aktívne zapojila do liturgie, počas ktorej sa vo svojej homílii zvlášť na nich obrátil ordinár Rábek aj s myšlienkami z Posolstva pápeža Benedikta XVI. k mládeži v duchu citátu „Ustavične sa radujte v Pánovi“. Po skončení liturgie sa mládež stretla s ordinárom v priestoroch pastoračného centra pri občerstvení a vzájomných rozhovoroch.

Záver slávenia Kvetnej nedele s mládežou v uniformách patrilo pobožnosti Krížovej cesty, ktorú sa mládež modlila ordinárom Rábekom v Katedrále sv. Šebastiána. Liturgiou Nedele utrpenia Pána a stretnutím s mladými vojakmi a policajmi vstúpil Ordinariát OS a OZ SR do slávenia Veľkého týždňa aj medzi katolíckymi veriacimi pôsobiacimi v ozbrojených zložkách štátu.

Zdroj: Tibor Ujlacký

BRATISLAVSKÁ EPARCHIA

V Bratislavskej eparchii sa uplynulý víkend konalo Stretnutie mládeže vladykom, v rámci slávenia 27. svetového dňa mládeže, ktorý sa každoročne slávi v Katolíckej cirkvi. Stretnutie sa ako tradične konalo na dvoch miestach: na Šumiaci – na Lazarovu sobotu 31. marca, a v Bratislave na Kvetnú nedeľu 1. apríla.

Šumiac. Stretnutie začalo archijerejskou liturgiou za účasti viacerých kňazov v miestom chráme Nanebovstúpenia Pána, ktorej predsedal vladyka Peter Rusnák. Po liturgii a krátkom občerstvení nasledoval ďalší program. Mladí zo Šumiac a z blízkeho Telgártu v rámci programu predstavili niekoľko dramatizácií a pantonímu na biblické témy, napríklad o bohatom mladíkovi. Zaujímavou bola tiež scénka o hriechu, ktorý symbolizovala stolička, od ktorej sa nebolo možné „odlepiť“.

Mladí si pripravili aj zaujímavú krížovú cestu, ktorej rozjímania pri jednotlivých zastaveniach spočívali v „dialógu“ s Ježišom, pričom sa Spasiteľ „pýtali“ na zmysel jeho utrpenia a obety. Súčasťou programu boli aj otázky, ktoré deti a mládež mohli klásť biskupovi Rusnákovi.

Bratislava. Na Kvetnú nedeľu 1. apríla sa stretnutie mladých s bratislavským eparchom začalo archijerejskou liturgiou v Katedrále Povýšenia sv. Kríža v Bratislave o 9.00 h a pokračovalo poobede o 15:30 h v neďalekom pútnickom mieste Marianka, kde sa mladí pomodlili pobožnosť krížovej cesty. Po nej nasledovala večiereň s kajúcimi poklonami sv. Andreja Krétskeho v miestnej bazilike minor Narodenia Panny Márie, ktorú slúžil protosynkel eparchie o. Vladimír Skyba.

Na záver sa vladyka prihovoril mladým. Vo svojej katechéze vychádzal z nedeľného evanjelia, ako Ježiš poslal učeníkov po osliatko, ktoré „Pán potrebuje“. „Boh ťa potrebuje, si vzácny v jeho očiach“ – zdôraznil mladým vladyka a pokračoval: „To je slovo, ktoré si musíme veľmi osloviť, a zapamätať. Boh ťa potrebuje. Bez teba by bol svet prázdnejší. Bohu by si chýbal“. Vladyka na záver vyzval mladých k úprimnej osobnej modlitbe, aby sa pýtali Boha na svoj život a aby boli otvorení prijať kríž a Božiu vôľu vo svojom živote, pretože len Boh môže dať človeku „pravé šťastie, ktoré modly tohto sveta dať nemôžu“. Stretnutie sa skončilo spoločným občerstvením – agapé.

Zdroj: Stanislav Gábor

Vo Sverepci sa stretlo asi 200 mládežníkov

Ďalších 200 mládežníkov sa v rámci Kvetného víkendu 2012 stretlo 1. apríla vo Sverepci. Podujatie primárne určené pre dekanáty Bytča, Považská Bystrica a Púchov, zorganizovala mládež Efata v spolupráci s farnosťou Visolaje a kapelou eSPé. Stretnutie vo Sverepci začalo o 15.00 hodine popoludní. Program priblížil jeden z organizátorov Juraj Jakubík: „Pre mnohých to bol iste veľmi silný duchovný zážitok, či už na Krížovej ceste, katechéze na tému stretnutia z listu Filipanom, Ustavične sa radujte v Pánovi. Veľmi akčné boli práce animátorov v skupinkách.“ Vyvrcholením stretnutia bolo spoločné slávenie eucharistie. Hlavným celebrantom večernej svätej omše bol generálny vikár Žilinskej diecézy Mons. Ladislav Stromček. „Spolu s kapelou eSPé sme prešli naozaj také radostné chvíle a adoráciu. Stretnutie bolo takým veľkým povzbudením 200 mladých ľudí z dekanátu Bytča, Považská Bystrica a Púchov,“ dodal Jakubík. Najbližšie stretnutie mládeže v Žilinskej diecéze sa bude konať počas tureckého víkendu v Považskej Bystrici.

Zdroj: Rádio LUMEN

Kvetný víkend v Prešovskej archieparchii

Od 30. marca do 1. apríla sa v Gréckokatolíckom mládežníckom centre (GMC) Bárka v Juskovej Voli konal už tretí ročník Kvetného víkendu. O program v Bárke pre 107 účastníkov sa postaralo Spoločenstvo mládeže Hnutia Svetlo-Život. Mocné ohlasovanie Kerygmy v jednotlivých blokoch sa prelínalo s osobnými

svedectvami a skúsenosťami s ohlasovanou evanjeliou pravdou. Modlitby chvál, práca v skupinkách, workshopy, sviatosť zmierenia, slávenie Eucharistie, radostný večer, prijatie Ježiša Božieho Syna za svojho Pána a osobného Spasiteľa, toto všetko bolo náplňou programu.

V nedeľu po svätej liturgii a obede sa všetci účastníci Kvetného víkendu spolu s ostatnými mladými z celej Prešovskej archieparchie presunuli do Prešova na spoločné poobedňajšie slávenie Kvetnej nedele s vladykom Jánom Babjakom SJ, prešovským arcibiskupom a metropolitom. V úvode programu sa mladým prihovoril vladyka Ján Babjak SJ, ktorý okrem iného zdôraznil fakt, že ustavične sa radosť môžeme jedine vtedy, ak žijeme v Božej prítomnosti – v spoločenstve s Pánom. Vladyka tiež zdôraznil, že radosť pochádzajúca z Boha je mocným evanjelizačným prvkom v dnešnom svete, pričom použil výrok blahoslavenej Matky Terezy z Kalkaty, ktorá pri istej príležitosti povedala: „Radosť je ako sieť lásky, ktorou môžete zachytiť duše. Boh miluje toho, kto rozdáva radosť“.

Animátori potom zahrli a spolu s choreografiou predstavili novú mládežnícku hymnu s názvom Radosť v Bohu, ktorá vyšla z produkcie sestier Jalčákových z Humenného. V programe tiež vystúpili rómske gospelové skupiny GPS, F6 a divadelné zoskupenie Dik pod vedením otca Martina Mekela z Gréckokatolíckeho pastoračného centra pre Rómov z Čičavy. Prostredníctvom divadelných scénok boli mladým priblížené rôzne druhy radosti v živote každého človeka, ako aj radosť pochádzajúca od Boha. Súčasťou programu boli aj workshopy pod vedením otca Slavomíra Pálfiho a otca Ľubomíra Kohúta, prezentácie našich najväčších pútnických miest Lutiny a Litmanovej ako aj prezentácie aktivít GMC Bárka v Juskovej Voli. Nechýbali ani video pozvánky na Letné stretnutia mladých, Bárkafest, či turistický deň s vladykom Jánom a rôzne iné. Dôležitým bodom programu bolo ocenenie ThLic. Dominiky Komišákovvej, ktorá z rúk prešovského arcibiskupa a metropolitu Jána Babjaka SJ prevzala Medailu blahoslaveného Pavla Petra Gojdiča OSBM za dlhoročné formovanie animátorov a prácu s mládežou Prešovskej archieparchie. Po záverečnom poďakovaní všetkým tvorcom programu pod vedením Ivetky Sejnovej, modlitbe a archijerejskom požehnaní sa vyše 850 zúčastnených rozišlo do svojich domovov.

Zdroj: Slavomír Zahorjan

MICHALOVCE

Pozvanie ku prežitiu kresťanskej radosti prijali na Kvetný víkend aj mladí z Košickej eparchie. Prežili ho v kláštore redemptoristov v Michalovciach, kde sa im venovalo niekoľko kňazov. Na Kvetnú nedeľu v rehoľnom Chráme Svätého Ducha vytvorili atmosféru radostnej oslavy príchodu Krista, vnímaného v tento deň, ako sediac na osliatku vchádza do Jeruzalema. Tí spevavejší sa spoločne z chóru zapojili do spevu archijerejskej liturgie, ktorú slávil vladyka Milan Chatur, košický eparcha. V homílii vladyka v zmysle motta Kvetnej nedele zdôraznil, že

pravá radosť človeka môže prichádzať iba zo spojenia s Pánom. Ak mladí opúšťajú Boha, nutne hľadajú radosť iba vo vonkajších impulzoch, neviazanej zábave a drogách. To však je len umelé prekrytie túžby človeka po radosť. Na druhej strane „koľkí zažívajú radosť pri východe zo spovední, alebo úprimnom stretnutí s blíznym, či poskytnutí pomoci. Takáto radosť je vnútorná a netrvá iba chvíľku.“ Na záver vladyka vyzval mladých, aby svoju radosť rozdávali aj iným, lebo tým sa znásobuje v nich samých a iných priťahujú k Bohu.

Po obedňajšej prestávke bol v chráme spoločný Akatist k sv. Cyrilovi a Metodovi pri relikviách sv. Konštantína Filozofa, ktorý viedol o. Karol Knap. Vladyka Milan predstavil mladým posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI. Myšlienky homílie sa ešte umocnili poznáním z posolstva, že kresťanská radosť sa rodí z prežívania Božej lásky. Ako vzor múdreho života vyzdvihol práve mladého Cyrila, učeného a skromného mnícha, od ktorého prišlo pred 1150-timi rokmi svetlo viery pre našich predkov. Zástup mládeže aj rodičov s deťmi sa potom vydal v sprievode s relikviami mestom do veľkej sály kultúrneho strediska. Tam mladí predstavili svoj kultúrno-zábavný program. Nechýbali v ňom gospelové piesne, hrané scénky i príbeh s poučným obsahom. Záverečné požehnanie ukončilo kvetný víkend, ktorý priniesol mnohým mladým nové podnety pre prežívanie svojej viery v radosť a nádeji.

**Zdroj: Michal Hospodár
snímka Peter Zimen**

Košické arcibiskupstvo prijalo putovnú relikviu sv. Cyrila

Košice, 3. apríla (TK KBS) - V chráme sv. Gorazda a spoločníkov na košickom sídlisku KVP košický eparcha Milan Chatur 2. apríla odovzdal relikvia sv. Cyrila košickému arcibiskupovi a metropolitovi Mons. Bernardovi Boberovi. V mesiacoch apríl a máj si tak budú môcť veriaci relikviu sv. Cyrila uctiť vo všetkých dekanátov Košickej arcidiecezy.

Homíliu pri svätej omši mal gréckokatolícky eparcha Milan Chatur a poukázal na fakt, že postmoderná spoločnosť sa uspokojila s informáciou o záležitostiach viery pred vzdelanosťou vo viere. „A tak je tu čas, aby sme znova začali túžiť po poznaní toho čomu veríme.“

Sv. Cyril a Metod boli pozvaní na územie Veľkej Moravy, aby v reči tohto ľudu učili poznávať Božie pravdy i modliť sa. Preto je tu dnes znovu sv. Cyril, aby nám pripomenul, že ľud, ktorý v dávnych časoch pred 1150 rokmi bol od modiel odvrátený a pripútaný ku živému a pravému Bohu, tento ľud sa zdá byť dnes opäť priklonený k modlám materializmu, ktoré si cení viac než Boha. Sv. Cyril teda dnes prišiel s rovnakou misiou.“

Zdroj: www.ke-arcidieceza.sk

V Rádiu LUMEN rozhlasové duchovné cvičenia s kardinálom Tomkom

Banská Bystrica, 3. apríla (TK KBS) - Na tému „Miluje ma a vydal seba samého za mňa“ (Por. Gal. 2,20) viedol kardinál Jozef Tomko 5. rozhlasové duchovné cvičenia pred Veľkou nocou. Od 29. marca do 31. marca malo Rádio LUMEN v poobedňajších a večerných hodinách osobitný program: modlitbu, adoráciu, duchovnú prednášku a následný rozhovor s exercitátorom až do polnoci.

Prvý deň - štvrtok

Svätá omša a krížová cesta i niektoré myšlienky z Púte milosrdenstva z Krakova, kde bol kardinál Tomko s rádiom na poslednej siedmej púti v roku 2011 (14. mája) posilňovali ducha a upriamovali poslucháčov na Ježiša a jeho utrpenie. A najmä lásku Boha k nám. A tá sa zjavila práve v Ježišovi.

Druhý deň - Piatok

Rozhlasové duchovné cvičenia pokračovali v piatok večer opäť svätou omšou v Katedrále sv. Františka Xaverského v Banskej Bystrici.

Vo večerných hodinách nasledovala eucharistická adorácia z rozhlasovej kaplnky sv. Michala Archanjela. Kardinál Tomko zdôraznil aj tieto myšlienky: „Pane Ježišu tu prítomný medzi nami, klaniame sa ti, chválime ťa a ďakujeme za milosť byť v tvojej prítomnosti. Tvoja láska, ktorá sa prejavuje v tomto eucharistickom tajomstve je pre nás nevyčerateľným zdrojom sily, pokoja a dôvery.“ Potom pokračovali úvahy na dané témy v rozhlasovom štúdiu.

Kardinál Tomko sa o svojich pocitoch v súvislosti s rozhlasovými duchovnými cvičeniami vyjadril pre Rádio Lumen takto: „Priznám sa vám, že rozhlasové duchovné cvičenia som ešte veru nezažil. Namiesto ľudských osôb mám teraz pred sebou mikrofón a v tej istej chvíli vás, roztrúsených po Slovensku a aj inde, lebo už počúvam, že už sa volá kto aj z cudziny hlásil a to pri rádiu cez rádio. Pritom však cítim, že vás čosi spája so mnou, ale aj všetkých medzi sebou. Je to predovšetkým spoločný cieľ.“ Rozhovory s poslucháčmi na duchovné témy trvali až do polnoci.

Tretí deň - sobota

Nechýbala svätá omša, modlitba posvätného ruženca, eucharistická adorácia, úvahy i kontakt s poslucháčmi. Kardinál Tomko na záver duchovných cvičení pre polnocou v tejto súvislosti povedal: „Myslím, že na konci by nebolo zlé sa pomodliť, spolu všetci, celá táto naša nová rodina ak to chceme tak nazvať, nová, možno aj staronová, ale rozšírená. Mám dojem, že sa rozšírila, aby tá naša rodina sa cítila takto spolu a aby rástla spoločne vo viere, v nádeji a v láske.“

Jozef kardinál Tomko krátko pred polnocou udelil apoštolské požehnanie Svätého Otca Benedikta XVI.



Duchovné cvičenia boli tohto roku obohatené o internetový videoprenos a fotografickú reportáž, ktorú spolu s audiozáznamom možno nájsť na webovej stránke Rádia Lumen.

Juraj Spuchľák / foto Anton Kulan

Riaditeľom Bratislavskej arcidiecéznej charity sa stal Alojz Marek

Bratislava, 12. apríla (TK KBS) - V utorok, 10. apríla bol za riaditeľa Bratislavskej arcidiecéznej charity menovaný Alojz Marek. Vo funkcii nahradil doterajšiu riaditeľku Katarínu Rašlovú, ktorá vo vedení charitných diel v Bratislave pracovala pätnásť rokov. Alojza Mareka vymenoval do funkcie na dobu neurčitú bratislavský arcibiskup a metropolita Mons. Stanislav Zvolenský.

Tibor Hajdu

Dve nové menovania pre slovenskú provinciu saleziánov

Bratislava - Hlavný predstavený Saleziánov don Bosca don Pascual Chávez menoval 26. marca za člena provinciálnej rady slovenskej saleziánskej provincie dona Pavla Boku na trojročné obdobie od júna 2012. Don Pavol Boka nahradí dona Tibora Reimera. Slovenský provinciál don Karol Maník zároveň menoval s platnosťou od 1. júla 2012 nového delegáta pre pastoračnú mládež, ktorým sa stane don Pavol Degro, člen provinciálnej rady od roku 2007.

Rast'o Hamráček SDB

Sväté omše a liturgie počas Zeleného (Veľkého) štvrtka

Sväté omše svätenia olejov a archijerejské sv. liturgie slávil na Zelený štvrtok biskupi a eparchovia so svojimi kňazmi. Podstatou Zeleného štvrtku je spomienka na ustanovenie Oltárnej sviatosti a služobného kňazstva.

Missa chrismatis v Bratislavskej arcidiecéze

Zelený štvrtok a obnovenie sviatostných sľubov nám ukazuje a pripomína, že najdôležitejšie, najrozhodnejšie a najvýznamnejšie priateľstvo pre nás všetkých je priateľstvo s Ježišom Kristom. V homílii počas dnešnej svätej omše svätenia olejov (Missa chrismatis) to povedal bratislavský arcibiskup a metropolita Mons. Stanislav Zvolenský. V Katedrále sv. Martina v Bratislave s ním bohoslužbu slávil pomocný biskup Mons. Jozef Hal'ko a kňazi arcidiecézy.

Arcibiskup hlavného mesta sa v kázni obrátil k zhromaždeným kňazom a pripomenul im, že vzťah s Kristom sa obnovuje a prežíva každý deň a potvrdzuje skutkami. Všetky ostatné priateľstvá môžu byť vďaka tomu posvätené len cez priateľstvo s Kristom. Nevyhnutnou súčasťou tohto vzťahu je vzťah kňazov k modlitbe, ako aj k rozjímaniu nad Svätým písmom, poukázal metropolita Zvolenský, ktorý v závere homílie požiadal veriacich, aby mysleli na kňazov a biskupov v modlitbe.

Metropolita Zvolenský pri svätej omši posvätil aj tri druhy oleja - krizmu, olej katechumenov a olej chorých, ktoré sa využívajú pri udeľovaní sviatostí. Prežívanie Veľkého týždňa v katedrále pokračovalo večernou svätou omšou na pamiatku Pánovej večere, ktorú opäť slávil arcibiskup Zvolenský.

Zdroj: Michal Lipiak

Omša svätenia olejov v Nitre

Kňazi Nitrianskeho biskupstva sa na Zelený štvrtok počas svätej omše svätenia olejov stretli so svojim biskupom okolo jedného oltára, aby tak vyjadrili svoju jednotu s ním, aby si pred ním obnovili svoje kňazské sľuby a aby si odniesli do svojich farností posvätené oleje. Na pozvanie diecézneho biskupa Mons. Viliama Judáka predsedal svätej omši apoštolský nuncius na Slovensku arcibiskup Mons. Mario Giordana. V katedrále - Bazilike svätého Emeráma v Nitre bol na slávnosti prítomný aj pomocný biskup Mons. Marián Chovanec i emeritní biskupi Mons. Dominik Tóth a Mons. Štefan Vrablec.

Na začiatku svätej omše diecézny biskup Mons. Viliam Judák podčiarkol, že „Missa Chrismatis je veľmi dôležitým medzníkom v živote kňaza, aj keď sa každoročne opakuje. Je to príležitosť, aby sme my, zasvätení služobníci oltára, si obnovili nielen sľuby, ale obnovili svoj vzťah voči Bohu i tým, ktorých nám Boh poslal a ktorých nám zveril“.

Mons. Mario Giordana v homílii povzbudil prítomných kňazov k láske a vernosti Ježišovi Kristovi. Povedal: „Aj dnes, počas tejto liturgickej slávnosti, nás Pán pozýva, aby sme si obnovili svoju vieru a prehĺbili svoju lásku k nemu a tak sa stali ohlasovateľmi a nositeľmi tej spásy,

ktorá sa uskutočnila v Kristovom paschálnom tajomstve“. Hlavný celebrant im ďalej pripomenul, že veľkosť ich kňazstva spočíva v tom, že od Krista prijali pozvanie mať účasť na tomto jeho veľkolepom diele. A dodal: „To vôbec nie je málo. Práve naopak, je to najlepšia služba, akú ľudstvu môžeme preukázať. Lebo skrze ňu Boh jednotlivým ľuďom darúva spásu“, povedal apoštolský nuncius. V ďalšej časti homílie hovoril o dôležitosti objavovania veľkosti daru, ktorý Boh zveril kňazom. Vyzval prítomných kňazov, aby sa nebáli ťažkostí, ale aby sa dívali hore, pričom zdôraznil, že Pán nikoho neopustí, najmä nie vtedy, keď prežívame ťažkosti. Na záver Mons. Giordana vyslovil želanie, aby kňazi zostali v jednote s Kristom, so svojim biskupom i medzi sebou.

Pred skončením svätej omše diecézny biskup kládol kňazom na srdce, aby odovzdali veriacim vo farnostiach jeho pozdrav a uistenie, že na nich pamätá tak pri Božom oltári ako aj vo svojich modlitbách. **Zdroj: Miroslav Lyko**

Pozvanie k jednote a láske v Banskej Bystrici

Kňazi Banskobystrickej diecézy slávil dopoludňajšiu Missa chrismatis Zeleného štvrtku s J. Em. Jozefom kardinálom Tomkom. Počas eucharistie s obradmi svätenia olejov kardinál Jozef Tomko prítomných vo Farskom kostole Nanebovzatia Panny Márie v Banskej Bystrici povzbudil k upevňovaniu jednoty a bratskej lásky v diecéznom spoločenstve.

„Cirkev je ako rodina, ako to zdôraznil aj Druhý vatikánsky koncil“, povedal v homílii Jozef kardinál Tomko. K tomuto rodinnému duchu povzbudil aj zidených laikov a kňazov a dodal, že v prvotnej cirkvi to bola žitá skutočnosť. „Ecclesia est communio et missio, Cirkev je spoločenstvo a poslanie“, podčiarkol kardinál. Poukázal na atmosféru vo večeradle Poslednej večere, kedy sa toto spoločenstvo zrodilo. Vtedy Pán, ako pokračoval Jozef Tomko, nielen ustanovil večný zázrak svojej prítomnosti – eucharistiu, ale opásal sa, aby učeníkom poslužil umytím nôh. „Pán začne konať, až potom učíť, najprv prídu skutky, až potom poučenie“, spresnil otec kardinál. „Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať, „ tak Ježiš zanecháva nový príkaz lásky ako svoj testament, pripomenul kardinál. Aj farnosť, ako živé a činné spoločenstvo, duchom jednoty a vzájomnej lásky bude potom podľa slov kardinála Tomku pritáhať nových ľudí. Na kňazov poukázal ako na prostredníkov a nástroje jednoty. Im predložil výzvu fraternitas sacerdotalis, kňazského bratstva.

Diecézni i rehoľní kňazi si pred kardinálom Tomkom obnovili kňazské sľuby. Diecézny administrátor Mons. Bublincec po požehnaní olejov vystúpil s poďakovaním J. Em. Jozefovi Tomkovi. Administrátor v mene diecézy poďakoval za spoločne strávené dni s otcom kardinálom v Banskej Bystrici. „Prosíme, pozdravte od nás Svätého Otca Benedikta XVI. a povedzte mu, že ho máme radi“, dodal Bublincec.

Zdroj: Zuzana Juhaniaková

Spoločenstvo s arcibiskupom Babjakom

Na Svätý a veľký štvrtok vytvorili v prešovskej Katedrále sv. Jána Krstiteľa viditeľné spoločenstvo kňazi Prešovskej archieparchie s arcibiskupom Jánom Babjakom SJ, v prítomnosti emeritného biskupa Jána Eugena Kočiša. Prešovský arcibiskup a metropolita najprv posvätil nové antimenzióny, štvorcové kusy plátna s ikonografickým znázornením mŕtveho Ježišovho tela. Uchovávajú sa v nich relikvie svätých – v tomto prípade blahoslavených biskupov mučeníkov Pavla Petra Gojdiča OSBM a Vasil'ha Hopka. V každom chráme je na oltári antimenzion, a tak sväté liturgie slávime na ostatkoch svätých, ako prví kresťania na hrobch mučeníkov.

V priebehu liturgického slávenia nechýbalo posvätenie myra, vzácneho voňavého oleja na udeľovanie sviatosti myropomazania – birmovania, ktorú udeľujú gréckokatolícki kňazi hneď po udelení sviatosti krstu. Na konci slávenia vладыka umyl nohy dvanástim kňazom, tohto roku z radov kaplánov.

V homílii vладыka Ján povedal, že ľudia citlivo vnímajú osobu kňaza. Pozval kňazov neustále dozrievať v láske na ceste k svätosti, „dozrievať na rovine ľudskej, intelektuálnej, pastoračnej, ale najmä na rovine duchovnej.“ Ponúkol šesť pilierov pre kňazský život: Božie slovo, Najsvätejšiu Eucharistiu, modlitbu časoslova – Liturgie hodín, vernosť evanjeliovým radám, pravdivosť kňaza a trvalú kňazskú formáciu.

Arcibiskup Babjak zriadil k 1. aprílu 2012 dva nové protopresbyteriáty (dekanáty): Giraltovec, vyčlenený z protopresbyteriátu Svidník, a Orlov z protopresbyteriátu Stará Ľubovňa. Z tohto dôvodu v závere slávenia posvätil dva zlaté kríže, ktoré z titulu úradu odovzdal dvom novým protopresbyterom: otcovi Štefanovi Pacákovi, giraltovskému protopresbyterovi, a otcovi Petrovi Il'kovi, orlovskému protopresbyterovi. **Zdroj: Eubomír Petřík**

Deň kňazstva v Košickej eparchii

Za veľký dar kňazstva v deň jeho ustanovenia prišli poďakovať kňazi Košickej eparchie do svojej katedrály, kde pod vedením vладыku Milana Chautura, košického eparchu slávil spoločne eucharistickú slávnosť. Na začiatku vладыka Milan posvätil nové antimenzióny. V kázni vладыka Milan upriamil pozornosť na hodnotu kňazstva, spočívajúcu v jeho zviazanosti s Kristovou obetou na kríži. „Hodnota Boha je absolútna. Bojme sa, aby sme sa nestali podobnými Judášovi, ktorý predal Krista za 30 strieborných.“ Ďalej vладыka zdôraznil, že správne chápané kňazstvo je služba, čoho príkladom sa stal Kristus, keď umyl apoštolom nohy. Len v pokornej každodennej službe je cesta nestratiť hodnotu kňazského poslania, ale ňou pretvárať svet.

Súčasnou liturgie bolo aj posvätenie myra, špeciálne vyrobeného oleja pre účely udeľovania tajomstva myropomazania. Dvanásť kňazi michalovského protopresbyteriátu symbolicky vytvorili zbor apoštolov, ktorým vладыka Milan umyl nohy. Toto gesto pokory a lásky je obradom sprítomnenia atmosféry z jeruzalemského večeradla. Pá-

pežská hymna ukončila túto vstupnú slávnosť do prežívania veľkých udalostí našej spásy. **Zdroj: Michal Hospodár**

Veľký štvrtok v Bratislavskej eparchii

Na Veľký štvrtok predsedal bratislavský eparcha Mons. Peter Rusnák archijerejskej sv. liturgii v Katedrále Povýšenia svätého Kríža v Bratislave za účasti kňazov eparchie ako aj troch gréckokatolíckych kňazov z Medzinárodného teologického inštitútu (ITI) v Trumau (Rakúsko). Na úvod slávenia vладыka vyzval všetkých k tomu, aby spoločne ďakovali za dar kňaza.

Vo svojej homílii vладыka poukázal na kňazské povolanie ako na veľké tajomstvo, tajomstvo Božieho vyvolania. „Zvykne sa hovoriť, že ja som sa rozhodol ísť za kňaza, ale podstatnou vecou, ktorú by sme si mali dnes všetci uvedomiť je to, že Boh je pôvodcom tohto povolania, ktoré je nezaslúženým darom“. Vладыka vyzval kňazov, aby boli vdáční za svoje povolanie.

Ako ďalej zdôraznil, Kristus žiada od nás len jediné – vieru, ktorá má byť základným pravidlom nášho života. Varoval kňazov, aby sa vyvarovali mylného chápania, že najdôležitejšou vecou je činnosť, účinkovanie. Základom každej kňazskej činnosti má byť podľa vладыku viera a láska ku Kristovi“.

Pred modlitbou Otče náš biskup Rusnák posvätil myro – vzácny voňavý olej, pripravený z tridsiatich troch vonných esencií, ktorý sa používa pri vysluhovaní sviatosti myropomazania (birmovania).

Po obrade umývania nôh, počas ktorého vладыka umýval nohy dvanástim kňazom nasledovalo stretnutie kňazov s eparchom. **Zdroj: Stanislav Gábor**

Kapláni v uniformách sa stretli s biskupom

Vojenský, policajný, hasičský a väzenský kapláni z celého Slovenska sa stretli v Katedrále sv. Šebastiána v Bratislave – Krasňanoch s ordinárom OS a OZ SR Mons. Františkom Rábekom. Ordinár sa v príhovore obrátil na svojich kňazov v uniformách s myšlienkami o zodpovednom, dôslednom a aktívnom plnení kňazského poslania. „Žite život dôstojný svojmu povolaniu, akého sa vám dostalo. Žite život v pokore. Budujte cirkev obetavým plnením svojho poslania a buďte príkladom aj svojim veriacim svojím životom viery.“, povedal okrem iného ordinár kaplánom v uniformách vo svojom príhovore.

Počas svätej omše si kapláni obnovili svoje kňazské sľuby a ordinár Rábek požehnal olej katechumenov, olej chorých a posvätil krizmu, ktoré budú spolu s kaplánmi po celý rok používať pri vysluhovaní sviatostí. Počas slávnosti si kapláni s ordinárom spomenuli aj na svojich spolubratov, pôsobiacich vo vojenských misiách na Cypre a v Afganistane. Omšou svätenia olejov na Zeleňý štvrtok sa začalo slávenie Veľkej noci aj v Ordinariáte OS a OZ SR. Vo večerných hodinách ordinár Rábek vo vojenskej katedrále celebrol sv. omšu na pamiatku Pánovej večere. Počas nej symbolicky umyl nohy 12 mužom. **Zdroj: Tibor Ujlačný**

STRUČNE Z DOMOVA

Biblické olympiády

Poprad – Biblické olympiády pripravili v protopresbyteriátoch Poprad, Bardejov a Stará Ľubovňa. Prvá sa uskutočnila v Základnej škole (ZŠ) Nižné Repaše 27. marca. Znalosti Božieho slova najlepšie preukázali domáci žiaci v zložení: Dominika Kotradyová, Bernadeta Sterančáková a Jozefína Sterančáková.

V Bardejove pripravili olympiádu 21. marca v Centre voľného času. V prvej kategórii (1. a 2. ročník ZŠ) zvíťazili žiaci z Cirkevnej ZŠ sv. Egídia z Bardejova, v druhej (3. a 4. ročník ZŠ) – žiaci zo ZŠ Beloveža, v tretej kategórii (5. – 9. ročník ZŠ) – žiaci zo ZŠ Pod Vinbargom Bardejov a vo štvrtnej (1. a 2. ročník stredných škôl) – študenti Gymnázia L. Stöckela z Bardejova.

ZŠ s Materská škola (MŠ) v Orlove privítala 19. marca deti a mládež zo staroľubovnianskeho protopresbyteriátu. V prvej kategórii zvíťazili žiaci zo ZŠ a MŠ Jakubany, v druhej a tretej žiaci zo ZŠ Komenského Stará Ľubovňa a v poslednej študenti z Gymnázia sv. Mikuláša Stará Ľubovňa.

Zdroj: www.grkatpo.sk

V Poprade pripravili seminár o prevencii pred závislosťami

Poprad - V pastoračných priestoroch Kostola sv. Cyrila a Metoda v Poprade sa 30. marca konal seminár pre učiteľov náboženstva, ktorého zameraním bol edukačný proces v predmete náboženská výchova na jednotlivých vzdelávacích stupňoch.

Juraj Bezecný, psychiater Nemocnice s poliklinikou v Levoči, učiteľom informoval o prejavoch a dôsledkoch rozmáhajúcich sa nelátkových závislostí, ktoré ohrozujú stále nižšiu vekovú skupinu ľudí.

Roman Gažúr, OFMConv. z Hnutia Kruciáta oslobodenie človeka v Levoči predstavil cestu duchovnej pomoci závislým ľuďom a svoj vstup prepojil so svedectvami boja so závislosťou troch prítomných členov Kruciátu. Metodicky DKÚ poukázali na možnosti implementácie uvedenej problematiky v osnovách N/NV na primárnom a sekundárnom stupni, ponúkli využitie slovných, vizuálnych pomôcok, ako aj ďalších aktívnych metód práce.

Marián Majzel

Katedrála sv. Jána Krstiteľa po 10 rokoch bez lešenia

Trnava – Katedrála sv. Jána Krstiteľa je už od 17. storočia centrom duchovného života pre obyvateľov Trnavy a okolia, ako aj pre študentov Trnavskej univerzity. Komplexné reštaurovanie výtvarnej výzdoby Katedrály sv. Jána Krstiteľa, ktorému predchádzal detailný výskum, bolo úspešne zavŕšené pod odborným vedením reštaurátora Mgr.

art Vladislava Plekanca. V krátkom čase boli plne zreštaurované severná a južná stena svätejne katedrály, čím sa veriacim a návštevníkom ponúka jedinečný autentický obraz na najposvätejšiu časť chrámu.

Reštaurovanie katedrály bude pokračovať obnovou južnej steny hlavnej lode kostola, pričom celkové ukončenie prác je plánované na december 2013.

Lucia Drábiková a Vladislav Plekanec

Od apríla je vstup na Nitriansky hrad spoplatnený

Nitra - Od 1. apríla je vstup na Nitriansky hrad spoplatnený symbolickou čiastkou. Návštevníkom hradu to prinesie kvalitnejší turistický servis v podobe organizovaných prehliadok. Vstupné vo výške 30 centov bude aktuálne vždy počas hlavnej turistickej sezóny, teda do konca októbra.

Miroslav Lyko

Zomrel farár slovenskej farnosti v New Yorku Martin Svitan

New York, 12. apríla (TK KBS) – Americký kardinál Mons. Timothy Dolan bude v pondelok 16. apríla hlavným celebrantom svätej omše za zosnulého vdp. Martina Svitaňa (1939), ktorý zomrel 10. apríla. Pohrebná svätá omša s newyorským arcibiskupom sa začne o 10:00 h v slovenskom Kostole sv. Jána Nepomuckého. Homíliu prednesie slovenský kňaz Štefan Chanas.

Štefan Chanas

Zomrel najstarší kňaz Bratislavskej eparchie

Ján Škoviera

Bratislava – Vo veku nedožitých 98 rokov zomrel 31. marca, najstarší kňaz Bratislavskej eparchie, titulárny kanonik o. Ján Škoviera. Pohrebné obrady vykonal bratislavský eparcha Mons. Peter Rusnák 10. apríla v Katedrále Povýšenia sv. Kríža v Bratislave. Telesné pozostatky zosnulého kňaza následne uložili na cintoríne v Slávičom údolí.

Stanislav Gábor

Zomrel správca farnosti Jelšava Peter Havran

Jelšava – Vo veku 57 rokov zomrel správca farnosti Jelšava Peter Havran. Narodil sa v Novej Bani. Za kňaza bol ordinovaný 26. júna 1983 v Prahe. Pôsobil v Trutnove (1983), v Ekvádore, v Štiavnických Baniach a Jelšave. Od roku 2010 mu bola zverená starostlivosť o farnosť Rákoš - excurrento. Pohrebnú svätú omšu slúžil 9. apríla vo farnosti Jelšava Mons. Vladimír Filo, rožňavský biskup. Pohrebnú svätú omšu spolu s obradmi slúžil 10. apríla vo farnosti Nová Baňa Rastislav Suchý, generálny vikár.

Zdroj: www.roznava.rcc.sk